

உ

கடவுள் துணை.

தேவிகாலோத்தர

உரைபாடம்

பாயிரம்.

ஸ்ரீகைலாசபதியாகிய சிவபெருமானு
பதிருமுகத்திற் றேன்றியதாயும் டு
கோததரமாயும் இருக்கிற தேவிகாலே,
மென்றும் பெயரையுடைய சிவாகமத்
ததமான ஞானததையும் ஞானசு
மும் போதிப்பதாயுள்ள ஞானசா
கப்படலமானது காமிகாதி சிவா
பததெட்டினும் சாராற்சாரமா வெ
சோத்த சங்கிதையாயிருக்கிற ச
ஞ சாராற்சாரமாயுள்ளது. அ
கது என்பததைந்து குததி
ராயந்து தமிழ்ச்செய்யுள் அறு
செய்யப்பட்ட தேவிகாலோதத
பெயரையுடைய இந்தச் சாத
இதனுரையையும் ஞானதிரு
கள் குற்றமுண்டாகில தீ

தேவூக்ரலோத்தர வுரைபாடம்.

நிற்பர்கள். ஞானதிருஷ்டி யிலலாதவாகளு
க்கு இந்நூலின நனமை தீமை தெரியாது.
ஆகையால், அவாகளாற சொல்லப்படும கு
ற்றம் குற்றமாகக் கொள்ளப்படாது. இந்
நூலையும உரையையும் பத்திபண்ணிக கே
டடும சிந்தித்ததும் தெளிந்ததும் நிஷ்டைக்
கூடிய நின்றவாகள ஆணவாதி பஞ்சபாசங்க
ளையும விட்டுநீங்கிச் சிவாநந்திய சா சா
சமாயுள்ள சிவசாயுச்சியத்தை அடை
வதற்குச் சந்தேகமின்று.

காப்பு.

விநாயகர் வணக்கம்

நசீர்க்கழிநெடிலாகிரியவீருத்தம்.

விநாயகன் மனத்தின் முரணறவே
தல விளகுகும், அததிவிநாயக
சித்தையியல பனைத்துமழித்த
குகும், சத்திவிநாயகனுயாகத்
யகன்றோற்றந தருமோரட்ட,
ன்மதுரைச் சித்திவிநாயக
ந்தில வைப்பாம்.

தேவகாலோததர வுணாபாஉம். ௩௩

சோமசுந்தரகசடவுள வணக்கம்.

இருள்விளையாட டொளிவிளையாட் பெ
னவுணாததி மறைததமலத தூடு நீங்கா, ம
ருள்விளையாட டாருயிரகண் மாயங்காம லகி
லமெலா மகிழ்நது போற்றி, அருளவிளா
யாட் டெனவியப்ப வருநநமிழ்நாட டணி
மகனா யதனு ளெண்ணெண், திருவிளையா
டையபிரான செங்கமலப பொற்பாத்த
சன்னி சோபபாம.

•அங்கயுறகணமமைவணக்கம்

இருளாகி வெளியாகி யிருளவெளிக
மைநீங்கி பெழுதா வேதம, தெருளாத பரா
யாகி• திரிவிதசத திகளாகிச சிந்தைக கெய
தாப, பொருளாகி நின்றபிரா னணிவெள்
ளி யமபலத்துட புரியா நின்ற, அருளாடல்
கண்டுவந்த வங்கயறகண் ணமமைபதத தன்
பு செய்வாம.

பாயிரம் முத்திறம்.

நூ ல்.

ஸ்ரீகைலாசபதியைப் பாவதியாா நமஸ்
காரஞ் செய்துநின்று தேவரீர திருமுக்கதி
ல்தோன்றிய சிவாகமத்தில மோட்சவிசை

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

யையுடைய பக்குவ ஆன்மாககளுக்குச் சிவ
சாயுச்சியததுக்குக காரணமாயிருக்கிற ஞா
னத்தையும் ஞானசாரத்தையும் வெளியிட
டருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய
தருளுகின்றா:—

இதவுமத.

வானவா தலைவா விர்த மன்னுயிர் முததி
யெய்த, ஆனவா சார ஞான மருளினு...
ளென நேத்தி, மானம ரயிலவேலொண்க
ண் மணமலி குமுதச செவ்வாய்த், தேனம
ா குழலா டேவன் திருந்தடி பணிந்து சொ
ன்னாள்.

(இ-ள்.) மான அமா அயில் வேல் ஒள்
கண் மணமலி குமுதச செவ்வாய தேன் அ
மா குழலாள் தேவன் திருந்து அடிபணிந்து
ஏத்தி—மானபோலும் நோக்கத்தையும் கூ
ர்மையினால் வேலையொத்த ஒளளிய நயனத்
தையும் வாசனைநிறைந்த செவ்வாமபல்போ
ன்ற சிவந்த வாய்ப்பும் வண்டுகள் தங்கிய
மலரைமுடித்த கூந்தலையுமுடைய உமாதே
வியா சிவபெருமானது ஸ்ரீபாதத்தில் நம
ஸ்கரித்துத் துதித்து,

வானவாதலைவா!—பிரம் விஷ்ணுக்கள் மு
தலிய தேவாகளுக்கெல்லாம் நாயகனே,

தேவிகாலோத்தர வுரைபாட்டய. ௫

இந்த மன் உயிர் முத்தி எய்த—தீவிரம்
தீவிரதர முதலான சத்தினிபாதத்தினாலே.
பவித்திரமாகிய அநதககரணத்தை யுடைய
ராய் நித்தியராயிருக்கிற பகருவான்மாககன
யாவாகுகும ஆணவாதி பஞ்சபாச பந்த நிவ
ராதத்தியின்பொருட்டு,

ஆன ஆசார ஞானம் அருளினால் அருள்
ஒன்று சொன்னால்—பசுத்துவநிவர்த்தியில
விட்டு நீங்காமலிருக்கிற பதித்துவப் பிராப
தியாகிய சிவசரக்ஷாதகாரமாயுள்ள பரமசி
வ சாயுச்சியத்தை விளக்கும் ஞானத்தையு
ம் ஞானாசாரதையுங் கிருபையினாலே அ
டியேனுக்குத் திருவுளம் பறறவேண்டுமெ
ன்று விண்ணப்பஞ்செய்தருளினான் எ--று.()

பாவதியாராலே பிரேரிக்கப்பட்ட திரு
வுளத்தை உடையவராகிய சிவபெருமான்
தம்முடைய தேவியாருக்கு ஞானத்தையும்
ஞானாசாரதையும் திருவாய்மலாந்தருளு
கின்றார்:—

உத்தம குணத்தாய் ஞான மொழுங்கெ
னு மிரண்டி னாலே, மெய்த்தவர் முத்தி யெ
ய்தும் விதியினை விரித்து னைப்பன், இததிற
முரைத்த காலே யிதனினால் விளங்கா தாரு

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

க, தெத்தனை யநந்த கோடி நூலினு மினிவி
ளங்கா.

(இ-ள்.) உத்தம குணத்தாய! — விசேஷ
மாகிய நல்ல குணத்தை உடையாளே,

ஞானம் ஒழுங்கு எனும் இரண்டினாலே
மெய்த்தவா முததி எய்தும் விதியினை விரித்
து உரைப்பன்—ஞானத்தினாலும் ஞானசா
ரத்தினாலும் ஞானிகளானவர்கள் பஞ்சா
சங்கையுநீங்கிச் சிவசாயுச்சியத்தாத அடை
தற்குரிய ஞானததையும் ஞானசாரததையு
ம் விரித்துச் சொல்லுகிறேன்,

இத்திறம் உரைத்தகாலே இதனினால் விள
ங்காதாருககு எத்தனை அநந்தம் கோடி நூ
லினும் இனி விளங்கா—இங்ஙனஞ் சொல
லப்பட்ட காலோத்தர ஞானபோதத்தினு
லே சித்தசலனம் நீங்கி விளங்காதபேருககு
அநந்தகோடி சாததிரபோதையினாலும் ஞா
னம் உண்டாகாது என்று.

“காலோத்தரஞ்ஞானம்” பரிபாககாலத்தில
உண்டாகும் ஞானம்; “காலோத்தர போ
தை” எனப்பது பரிபாககாலத்திலே உண்டா
கும் ஞானததைப் போதிககிற சாத்திரம்;
“அநந்தகோடி நூல்” என்பது சமயிகள் சா
த்திரம். “விளங்கா” என்பதின் ஈற்றில் துவ்
விசுதி விகாரத்தால் தொக்கது. (உ)

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௪௩

விஸ்தாரமாக மேற்சொல்லப்படும் ஞான சாரங்கனினுலே உண்டாகும் மோட்சரூப மாயிருக்கிற ஞானசாதகருடைய சொரூப த்தைத் திருவாய மலாந்தருளுகின்றா:—

கொச்சககலிப்பா.

ஆசைபய மையமாங் காரமுயிர்க கச்சமி ன்றிப், பாசம்விடல் கருணையுட னெருமை யுத்தி ஞானமுததிக், காசைமிக வுடையரா யோகதற் பிரருமாய்ப், பேசியகா லோத்தி ரத்தின் வழிநிறப் பெரியோரோ.

(இ-ள்.) ஆசை (இன்றி) — சுத்தமய்யை அச்சத்தமாயை யென்று சொல்லப்பட்ட இ ருவகை மாயையினுள்ள போகங்களில் ஆ சையிலலாதவராய்,

பயம் (இன்றி) — அந்ரிய சாததிரங்களி ல் சொல்லியிருக்கிற விதிநிஷேதங்களிலே பயமில்லாதவராய்,

ஐயம் (இன்றி)—பசுசாத்திர அநுட்டா னம் சிவசாததிர அநுட்டானம் என்னும் இரண்டில் எதை விடுவோம் எதைப் பற்று வோம் என்கின்ற சங்கையில்லாதவராய்,

ஆங்காரம் (இன்றி)—யானென தென்ன ம் செருக்கில்லாதவராய்.

௮ தேவிகுலோத்தர வுரைபாட்டம்.

உயிராககு அசசம இன்றி—சர்வான்மாக்க
ளுக்கும் பயததை உண்டாக்காதவராய்,

பாசம்விடல் (உடையர் ஆய்)—ஆணவா
தி பஞ்சபாசங்களையும்விட்டு நீங்குதலுடை
யாராய்

கருணையுடன் ஒருமைபுத்தி (உடையர்
ஆய்)—சாவானமாககளிடத்தும் கிருபையு
ள்ளவராய ஞானசாததிரததில் ஒருமைப்பா
ட்டை உடையவராய்ச சற்குருவினிடத்தும்
ஞான சாத்திரங்களினிடத்தும் விசுவாச
ம் உடையவராய்,

ஞானம் (உடையர் ஆய்)—இந்தசுட்சர்த்தி
ரததிற் சொல்லும் ஞானம் உடையவராய்,

முததிக்கு ஆசைமிக உடையர் ஆய்—
மோட்சத்திலே மிகவும் ஆசை உடையவ
ராய்,

யோகதற் பரரும் ஆய்—சிவயோகத்தில
ஒருபுடடவருமாய்,

பேசிய காலோத்தரத்தின் வழி நிற்பர்
பெரியோர்—சொல்லபபட்ட காலோத்தர
ஞானத்தைச் சாதிக்கிற சாதகத்தின் வழி
த்தாக நிற்பர்கள் உயர்ந்தோர்கள் ஏ-று.
ஏ - நற்றசை, (௩)

தேவிகாலோத்கர வுரையாடல்.

மோட்ச உபாய சாதகனுடைய பலத
தினமிகமையை விரித்தருளிச் செய்கின்ற
ரா:—

வாயுவென மறுகுகின்ற மனமடங்கும ஸ்
கைதடுப்பான், ஆயவவ னிரிபிரம னிர்திர
ன்சண் முகன்குருவும், ஏயபல தேவதைக
ள யோகிதபோதனனறிஞன், ஆயினெல்
லாழ்முடையானு மவனணங்கு நுணங்கிடை
யாய்.

(இ-ள்.) அணங்கு நுணங்கு இடையாய!
—துவனும் துண்ணிய இடையை உடையா
ளே.

வாயு என மறுகுகின்ற மனம் அடங்கும
வகைதடுப்பான்—வாயுவைப்போலச் சஞ்ச
லீமாயிருக்கிற மனதடங்கும்படி தடுப்பவன்
யாவன்,

ஆய அவன் அரி—அவனே விட்டுணுவும்,
பிரமன்—பிரமனும்,

இந்திரன்—தேவேந்திரனும்,

சண்முகன்—குமரக்கடவுளும்,

குருவும்—ஆசாரியனும்,

ஏயபலதேவதைகள்—பொருந்திய காவா
க்கினி' உருத்திரபுவனமுதலாக அஞ்சிருத

௩௦ தேவிகாலோததர வுரைபாட்டி.

புவுனமுடிவாக இருக்கிற இருதூற்றிருபத்
துநாலு புவுனங்களிலும் உள்ள சமஸ்த தே
வதைகளும்,

யோகி—சத்திய ஞானநத சொரூபமா
யிருக்கிற சிவசாயுச்சியத்தை அடைந்த சிவ
யோகியும்,

தபோதனன்—தவதைத தனமாகவுடை
யவனும்,

அறிஞன்—அறிவைஉடையவனும்.

ஆயின் எலவாம உடையானும் அவன்—
ஆராய்மிடதது எல்லாநன்மையு முடையவ
னும் அவனே எ-று.

பிரமன் முதலாகிய சமஸ்ததேவதைகளு
ம் இந்தஞானசாதகனென்று சொல்லிய
து சாவாதமசொரூபமாயிருக்கிற சிவமயன்
ஆகையினாலென்க. இஃதன்றி, இலக்கண
யாகப் பிரமன்முதலான சாவதேவதைகள்
னுடைய பதங்களையும் அதிலுள்ள போகங்
களையும் விட்டுநீங்கிப் பஞ்சகிருத்தியந்திற
கப்பாற்பட்டுச் சிவசாட்சாத்காரமா யிருப்
பனென்பது கருத்து. (சு)

ஞான உபாய சாதகனுடைய விசிட்டத்
தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, மேல்ஞானசா
தகன் விசேடத்தை அருளிச்செய்கின்றார்:—

தேவிகாலோத்தர வுராபாடம். ௪௯

அறிவுநிலை தவமடக்கம் புண்ணியந்தியா
னங்குணங்கள், நெறியுடைய பத்தி நெறி
யுபா யந்நினைக்கின், மறுகுமவளி யனையம
ன் மடங்குவதொன் றியாததுவே, அறிவு
டையோ ரிவையனைத்து மாமென்றே யுறை
குவரால்.

(இ-ள்.) மறுகும வளி அனைய மனம் அட
ங்குவது ஒன்று யாது அதுவே—வாயுவை
பபோலச சஞ்சலமாயிருக்கிற மனமடங்கு
கைக்கு யாதோருபாயம உண்டு அந்தவுபா
யந்தானே

அறிவு நிலை தவம் அடக்கம் — திரிகாலத்
தையும் நிச்சயமபண்ணுகிற அறிவும தைரி
யமும் தவமும் அடக்கம் உடைமையும்,

புண்ணியம் தியானம்—புண்ணியமும் தி
யானமும்,

குணங்கள் நெறியுடைய முத்திநெறி மு
க்தி உபாயம்—விசேஷ குணமும் முத்தி
க்குவழியும் சிவசாயுச்சிய மோட்சததிக்கு
உபாயமும்,

நினைக்கின் அறிவுடையோர இவை அனை
த்தும் ஆம் என்றே அறைகுவர்—விசாரிக
கு மிடத்து அறிவுடையோர்கள் இங்ஙனம்
சொல்லப்பட்ட இவ்விசேஷ குணங்களெல்

கஉ தேவிநாலோத்தர வுபாபாடம்.

லாம் மன நிரோதந்தானே ஆமென்று ரெ-
ல்லுவர் எ-று. ஆல - அசை. (ரு)

இம மன நிரோதம பண்ணுவதே மோட்-
சம்; அங்ஙனம் பண்ணுமை பந்தம்; ஆசை
யினால் மோட்சத்திலே ஆசையை உடைய
விவேகியானவன் இம மன நிரோத வுபாய-
த்தை அதுஷ்டிகை வேண்டுமென்று அருளி-
செய்கின்றார்:—

கருத்தடங்கின் முததியுது கையகலிற க-
டடர்கும், விரித்தபொரு ளிதுவென்ன வறி-
வுடைய மேதக்கோர், திருத்தகுநல் வறிவா-
லே சித்தத்தைத் திறம்பாமல், அருத்தியுட-
னிலைநிறுத்து மதுவறிவின் பயனாமால்.

(இ-ள்.) கருத்து அடங்கின் முததி அது-
கை அகலின் கட்டு ஆகும் — மனமடங்கும்
ஆயின் அதுவே சாயுச்சிய மோட்சமாம்;
மனம் விடயங்கவிற்பென்று அடங்காதா-
யின் அதுவே பஞ்சபாச பந்தமாம்,

விரித்தபொருள் இது என்ன அறிவுடை-
ய மேதக்கோர்—வேதாகமங்கள் விரித்துச்-
சொல்லுமபொருள் இந்த மனநிரோதந்தா-
னே என்றறிந்த அறிவுடையபெரியோர்கள்,

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௧௩

திருத்தகுநல் அறிவாலே சித்தத்தைத் து
றம்பாமல அருத்தி யுடன் நிலை நிறுத்தும்
அது அறிவின் பயன் ஆம்—நினமலமா யிரு
க்கிற நல்லறிவினாலே மனத்தை அசையாம
ல ஆசையுடனே அடக்கும் அதுவே ஆன்
மலாபமாம் எ-று. ஆல - அசை. (௬)

மனநிரோத மானபிறகு அகண்டாகார
சச்சிதநந்த பரிபூரணமாய விளங்குகிற ப
ரமசிவ ஐக்கியத்தைப் பண்ணிகொண்டிரு
க்கின்றவனே விவேகியென்று அருளிச்செ
ய்கின்றார்.—

கலிவிருத்தம்.

ஒருபொரு ளெககாலத்து முளதாகிச சி
றப்புடைத்தாய், இருவினை யினறிமேலா மி
னபத்தை யளிப்பதாகும், பொருவிலா வித
னமேலன்பு பொருந்திடா தாருமுண்டே,
திருவுலா வகன்றகலவிச சிறந்தசான் றோ
கடாரமே.

(இ-ள.) ஒருபொருள் எககாலத்தும் உ
ளது ஆகி—ஒரு வஸ்து எககாலத்தும் உள
ளதாகி,

சிறப்பு உடைத்து ஆய்—சிறப்பினையுடை
யதாகி,

கூசு தேவிகாலோத்தர, வுரைபாட்டம்.

இருவினை இன்றி — தியானதாரணை முதலான கருமங்களிலலாததாகி,

மேலாம இனபததை அளிப்பது ஆகும—நின்மலமாய் நிராவிசேஷமாய், நிராமய்மாய்ச் சுயமபிரகாசமாய் இருவகை மாயையினகளை உள்ள இனபங்களுக்கெல்லா மேலாகிய பரமாநந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய,

பொரு இலா இதனமேல திரு உணர்வு அகன்ற கலவிச சிறந்த சான்றோர்கள் அன்பு பொருநதிடாதாரும் உண்டே—ஒப்பும் உயரவும் அற்ற இத்தகட்பரமசிவ ஐக்கியத்தில் சிறப்பினையுடைய வேதாக்கமங்களை யுணர்ந்த பெரியோர்களில் எந்த விவேகிகள் தாம் அன்பு வையாதிருப்பா என்று. தாம்-ஏ-அசை.()

இப்படி நிட்களமாகிய பரமசிவ ஐக்கியத்தைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஞானசாதகனே பரமசிவ சாயுச்சியத்தை அடைவனென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

தூரியனாய்ப் பொருள்களுக்குத் தூக்கமிலா தொன்றாகி, ஆரியமா மதுபவமா மதன்மேலான புடையவவன், காரியலுங் குழன்மடவாய் கருதானே யாயிடினும், 'நேசிய தூய நித்தமாம் பதமடைவ' நெறிமையினால்.

தேவிகாலேததர வுரைபாடம். ௧௫.

(இ-ள்.) காரா இயலும் குழல மட்வாய!—
மேகம்போலும் அளகத்தினை உடையாளே,

பொருளகந்தகுத தூரியன ஆய—இருவு
கை மாயையினுள்ள பிரபஞ்சததுக கெல
லாம் அதீதனாய்,

துளககம் இலாது ஒன்று ஆநி—அசைவ
மறு ஒன்றாயிருப்பதாய்,

ஆரியம் ஆம் அநாவம் ஆம் அதன்மேல
அன்பு உடைய அவன்—ஆந்த எப்பமாயச
சிவாதுபுதியாயிருக்கிற அந்தப் பரமசிவத
தில் இரண்டற ஐக்கியத்தைப் பொருந்தியி
ருக்கிறவன்,

கருநானே ஆயிடுனும் — மோட்சத்தை
அடையவேண்டுமென்று இச்சியாமல இரு
ந்தானே ஆயினும்,

நேரியது ஆய நித்தம் ஆம் பதம் நெறி
மையினால் அடைவன் — அதிருக்கும்மாயா
நிதிகுமாயிருக்கிற சிவசாயுச்சியத்தை மு
றைமையால் அடைவன் என்று.

இசையெல்லாம் துகததுக கேதுவா
கையினாலும், விருத்தி ஞானமாகையினாலு
ம், இச்சிக்க வேண்டுவதில்லை என்பது கரு
த்து. (அ)

கக் தேவிக்ரலோத்தர வுபாபாடம்.

கலாதிசுளமுதலிய சர்வ வுபாதிசுளோடு
ங்கூடி விளங்குகிற ஆன்மாவினது விருத்தி
ஞானத்தையும், சாவ வுபாதிசுனியமாய நி
டகளமாயிருக்கிற சொரூபஞானத்தையும்,
அருவிசசெயகினரா:—

அமசீர்கசுழிபெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உருவரு வாவ தியாதென் னுரைத்திடி ன
கங்க ரந்தான், மருவிய வடிவு, தாகும் வடி
வது மறவே விட்டால, உருவிலாச சத்திய
ததா லுலகெலாந்தீதான் லாலேஹ்பொரு
விலாச சத்தித தியானம பொருந்திட வு
ரைத்த தன்றே.

(இ-ள.) உரு அரு ஆவது யாது என்று
உரைத்திடின—உருவமும் அருவமுமாயிரு
பபது யாதென்று சொல்லுமிடத்து,

அகங்காரந்தான் மருவிய வடிவது ஆகும்
—மாயையில் உண்டான கலையிலே விளங்க
பபட்டிருக்கிற சைதன்னிய துவாரத்தினு
லே நான் போகி நான் கர்த்தா நான் சுகி
நான் துக்கியென்கிற அபிமான சொரூபத்
துடனேபற்றி யகங்கரிக்கின்ற சைதன்னிய
சுகளமென்றும் உருவமென்றுஞ் சொல்ல
பபடும்,

தேவிகாலேததர வுரைபாடம். 36

வழுவதும அறவே விட்டால உரு இளைச
சத்தி அததால உலகு எலாம் தோன்றலா
லே—இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சாவவுபர
திகஞ்ம நீங்கினால் நிடகமாய்ச் சிந்திநுட
மாயிருக்கிற சத்தியென்று சொல்லப்படும
இந்தச் சத்தியால் பிரவஞ்ச மெல்லாக் தோ
ன்றுகையினுலே,

பொரு இளைச சத்திந் தியானம் செய்யுந்
திட உரைத்தது—ஒப்பற்றதாயிருக்கிற விந
து சத்திந் தியானம் பொருந் துமபடி வேதா
கமங்கனிந் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று.

சகலமாவது ஆணவாதி பஞ்சபாசங்களு
டனும் பிரதிவிசாரி முப்பத்தாறு தத்துவ
ங்களுடனும் தத்துவகாரியமான தாத்ருஷ்
கங்களுடனும் நுகருமை முதலான பாலு
வாகருகளுடனும் பஞ்சகோசங்களுட னுந்
கூடச் சாவவுபாதிசொருபமாயிருக்கிற சை
நன்னியமாம்; சகல மென்பது, உரு இந்தச்
சர்வோபாதிக்களோடுமிகுபடி விளங்குகிற ஆ
றிவு ஆன்மாவினுடைய விருத்திஞானமே
ன்றுசொல்லப்படும. அன்று-ஏ-அசை. (

இனிச் சொருபஞானமேதென்னில், இங்
ங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சர்வோபாதிக்களும்

தது தேவிகாலோத்தர டிராபாடம்,

விடடுநிங்கி நிடகளமாயச சிததுருபமாயிரு
பபது. அதுவே மோட்சததுககு விசேஷ
காபணமென றருவிச செயகினுா:—

யானெனு மநனை நீககி யேகமாப் ந்நு
ஞானம், ஆனவவ வெளியாயத தோன் லு
மதுமுததி விதது மாரித, தேனமா கரிய
கூந்தற செய்யவாயப பரந்து நீண்ட, மான
மா விழியாய மேலாம யோகவுத தகமு மா
மால.

(இ-ள.) தேன் ஷமா கதியு-கந்தலு செய
யாவ்யப பரந்து நீண்ட மான் அமா விழியா
ய—வண்டுகள தங்கிய கறுதந அளகத்தை
யும் செவ்வாமபலபோன்ற வாயிலையும் வி
சாலமாய நீண்ட மான்போலும் நோககத்தி
னையும் உடையாளே,

யான் எனும் அதனை நீககி ஏகம் ஆய நின்
ற ஞானம்—யானென் றபிமானம் பண்ணிக
கொண்டிருக்கிற அகங்காரத்தை நீககி ஒன்
றுநி நிறகின்ற ஞானமானது,

ஆன அவ்வொளியாயத் தோன்றும் தத
சொருபத்தையும் விளக்கித் தற்பதார்த்தங்
களையும் விளக்கிச கவயம்பிரகாசமாய் விள
ங்கும்,

தேவிகாலேத்தர வுரர்பாடம். ௧௯.

அது முததிவிததும் ஆகி—அந்தச் சொ
ற்பு ஞானந்தானே சிவசாயுச்சியததுக்கு உ
த்தமமான காரணமும் ஆகி,

மேலஆம யோக வததகமும் ஆம—அந்த
ஞானந்தானே மேலான சிவயோகப் பிரவி
ருத்தியைச் செய்விப்ப காமம் எ-று.

“யானெனு மதனைக்கி யேகமாய நின்ற
ஞானம்” என்பதற்கு உதாரணம். சிஷப்பிர
காடம். “பொற்புறு கருவியாவும் புணரா
மை யறிவிலாமைச், சொற்பெறுமதீதம்வந்
து தோன்றாமைத தோன்றிநின்ற, சிற்பர
மதினிலுள்ளச் செயலறுத திடவுதிக்கும்,
தற்பரமமாகிநிற்றல சாககிரா தீதந்தானே”
என்பதொரு கண்டுகொள்க. ஆல்-அசை. ()

நிரவிசேஷமாய் நிற்ககுணமாய் வினமல
மாய நிராமயமாய் நிடகளமாய நிர்விகார
மாயத் தத்துவாதீதமாய அகண்டாகார சி
த்ததுருபமாய் விளங்குநிற ஞானம் மோட்
த்ததுக்கு விசிட்டகாரணம். ஆகையினாலே,
இந்த ஞானத்தையே மோட்சசாதகன் சா
தித்துக் கொள்ளவேண்டும். இஃதன்றி, நா
டி சககரமுதலான சாலமப யோகமான ச
ாவ விகற்ப வியாபாரங்களை விடக்கடவனெ
ன்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

20 தேவிகாலோத்தர புராணம்.

சககர நாடி சான்றோர் வழித்தெய்வ நாடி
மூலம், அககர மண்டலங்களை ஞானமேபோ
லழகின் ருக்கும், மக்கடோய மாயா விசை
மந்திரம் பிராண யாமம். தொககர ஞான
ஞ்சேரத் தொடங்குவா தொடங்க லாகா.

(இங்.) சககரமந்திரோர் வழித்தெய்வ
மூலம் மூலம் நாடி அககர மண்டலங்
கள் ஞானமேபோல அமுது இனம் ஆகும்--
மூலாதார முதலான ஆதார சககரங்களு
ம், நாவிதழ்முட லாப கஸ்திர இகழ் முடி
வான பதுமங்களும், விநாயகன் சூத்திரான
சடாதாரமூர்த்திகளும், அகாராதி சேடச
கலையொளிகளும், சுழுமுனை முதலின் நாடி
களும், நகாராதி யகாராந்தமும் அகாராதி
உகாராந்தமும் அககரமக மம், மண்டல
த்தினாயகம் அம், இவ்வனஞ் செல்லலாய்
ட இவைகளைத் தியானிப்பது ஞானவுபாய
தைச் சாதிக்கிற சாடகனடையுஞ் சிறப்பு
ப்போலச் சிறப்பிட யதனடி, (ஆகாரிஷ
லே)

மக்கள் தேயாயாய விசை மந்திரம் ப்
பிராணயாமம் தொககர ஞானமசேரத் தெ
டங்குவா தொடங்கல ஆகா — அபகருவ
ராயிருந்த வானமக்கள் பொருந்தப்பட

தேவிகாலேரத்தர வுரைபாடம். ௨௪

மாரணம் தமபனம் மோகனம் ஆகருஷ
ணம் உசசாடனம் வசீகரம் உத்துவேஷண
ம் பந்தனம் என்று சொல்லப்பட்ட அட்ட
கன்மங்களும, அட்டகன்மங்களையுஞ் சாதிக
கிற மந்திர சமுகங்களும், பிராணாயாம முத
லான யோகங்களும் ஆகிய இவைகளை நின்
மலமாய நிராகஞ்ஞமாய நிர்விசேஷமாயச
கிததுபாநந்தமாயிருக்கும் ஞானத்தை அ
புடடிப்பவர் அதுட்டிகக வேண்டுவதிலலை
என்று. (கக)

பூசிக்கப்படுகிறவனுக்கு பூசிக்கிறவனுமா
யிருக்கிற பேத் விவகாரமானது சச்சிதந
ந்த பரிஜ்ஞமாயிருக்கிற சிவைககியம்பெ
ற்ற சீவின்முத்தருக்கு வேண்டுவதிலலையெ
ன்று அருவிசசெய்கின்றா:—

மந்திரஞ் செபந் தியானம் பூசனை வணக்
கம் வேண்டா; அந்த மிலாத முததிக் குபா
யமேயறிய வேண்டும, சிந்தனை புறமே செ
ல்லித் துயரமே திரிய மீட்கின், பந்தமாந்
துன்ப நீங்கிப் பரமான வினபஞ் சோவார்.

(இ-ள்.) மந்திரம் செபம் தியானம் பூச
னை வணக்கம் வேண்டா — ஞானசாதகருக்
கு மந்திரஞ் செபம் தியானங்களும் சோட
சை சார்த்துடனே செய்யுஞ் சிவபூசைக

உஉ தேவிகளாலோத்தர ஃபாபாடம்.

ஞழ் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரங்களு
ம வேண்டுவதிலை,

அந்தம் இலாத முத்திகரு உபாபமே அ
றிய வேண்டும்—வேண்டிய தேதென்னில,
அழிவிலலாத சாயுச்சியத்தை அடைவதா
கு உபாயமாகிய மனநிரோதமே அறியவே
ண்டும்,

சிந்தனை புறமே செல்லின் துயரமே—ச
ததமானது விடயங்களிலே சென்றால் சன
னமரண முதலானதுக்கமே உண்டாம்,

திரிய மீட்கின் பந்தம் ஆம் துன்பம் நீங்
கிப் பரம ஆன இன்பஞ் சேர்வார்—சித்தம்
புறம்போகாமல தடைபட்டால இருதூற்றி
ருபததுநாலு புவனங்களிலிருக்கிற சரீரங்
களிலேயுள்ள பந்தமாயிருக்கிற சன்ன மா
ணதுக்கம் நீங்கிச் சிவசாயுச்சியத்தை அ
டைவா ள்-று. (கஉ)

நித்தியமாய் அகண்டாகார சித்துபஞ்
யிருக்கிற சீவன் முத்தருக்கு அநித்திய அவ்
வியாபக சரீரமுதலான தோஷங்கள் இல்லை
யென்று அருளிச்செய்கின்றார்:

புறனகங் கீழ்மேல் பக்கம் புணர்~~க~~கா
பொருளு மில்லைத், திறனுடை யரு~~க~~மல

தேவிகாட்சுலதகர வுராபாடம். ௨௩

லாந் தானாகித் தேக மின்றாய், அறன்முறை
யாடநிகு ஞான யோகினு லறியப் பட்ட, வி
றன்மலி ஞானநாத மேன்மையாய் விளங்
கா நிற்கும்.

(இ-ள்.) புறன் (இல்லை)—விபுவாய்ச் சித்
துருபாநந்தமாய் அறியப்படும் பொருளுந்
தானாயிருக்கிற அவதரத்திலே புறம்பே உ
ள்ள சத்தாதிவிடயங்களை இலக்காகப் பற
வது சந்திரம் இல்லை.

அகம் (இல்லை)—அகங்காரத்துடனே கூ
டி நான் போகி நான் காததா நான் சுகி
நான் துக்கி என்று அபிமாஸிககப்பட்ட அ
கங்காரங்களுமில்லை.

சிழ் மேல் பக்கம் புணாவது ஓர் பொரு
ளும் இல்லை—மூலாதாரம் இருதயம் பிரம்
ரந்தரம் பக்கங்கள் ஆகிய இருதத் தானங்க
ளிலே தியானிகக வேண்டுவதும் இல்லை.

திறனுடை உருவம் எல்லாம் தான் ஆகி
—மந்திரம் பதம் வன்னம் புவனம் தத்துவ
ம் கூல ஆகிய ஆறத்துவாவினுள்ள வடிவுக
ளெல்லாந் தன்மயமாகி,

தேகம் இன்று ஆய்—சரீர மில்லையாய்,

12.5 தேவிகரலோததர புரைபாடம்.

அறன் முறை அடங்கும் ஞான யோகினு
ல் அறியப்பட்ட விறலமனி ஞானநாதம் மே
ன்மை ஆய் விளங்கா நிறகும்—சரியை கிரி
யை யோக முதிர்ச்சியில அடங்கும் ஞான
யோகத்தினுல் அறியப்பட்ட சச்சிதநாத
சிவநந்திய சாட்சாத்காரம் மேம்பாடாக
விளங்காநிறகும் எ-வ. (கங)

புருடானவன் சிவாகமத்திற் சொல்லப
பட்ட அளவிறந்த மூர்த்திபேதங்களிலும்,
அந்நிய சமயநுதளிற சொல்லப்பட்ட மூ
ராதகிபேதங்களிலும், எந்தெந்த மூர்த்திக
ளைப் பொருளாக நிச்சயித்து ஆராதனைப
ண்ணுகிறானோ அந்தந்த மூர்த்திபுஷ்பத்தை
அடைகுவன். ஆகையினாலே, மந்திராதீத
மாய்ச் சாவோபாதி ஞன்யமாய் நிராகா
மாய் நிராலம்பமாயிருக்கிற வஸ்து ரூபத்
தையே பாவிக்கவேண்டுமென்று அருளிச
செய்கின்றார்:—

எலிவிருத்தம்.

எந்த வாருயிர் யாதோர் பொருளினைச்
சிந்தையாற பற்றிக காரியஞ் செய்திடுன்
அந்த யோனிய தாமென் றறிவினா
பந்தமில் பொருள் பற்றுத றக்கதே.

தேவிகாலே ததர வரையாடம். ௨௫

(இ-ள்.) எந்த ஆ உயி யாது ஓ பொருளினே சிந்தையால பற்றிக காரியம் செய்துடின—எந்தச் சீவன் யாதொரு மூர்த்தியைப் பொருளாக நிச்சயித்து அந்தந்த தேவதைக்குக்கேற்ற கன்மங்களைச் செய்தா ன்மீன்,

அந்த யோனி ஆது ஆம் என்று அறிவினல் பந்தம் இல் பொருள் பற்றுதல தக்கதே—அந்தந்த மூர்த்திகள் இருக்கிற தானத்திலே செனிப்பன் என்று கருதி, சொரூப ஞானத்தினாலே—சர்வேப்பாதி குனிமமாயிருக்கிற பரமசிவ ஐகியத்தை நாடுதலே நகுதி எ-அ.

“அந்தயோனியநாம்” என்றது, பஞ்சபூத முதலாகச் சிவதத்துவமுடி வாயிருக்கிற முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலே எந்தெந்தத் தத்துவத்தை ஆன்மசொரூபம் என்று நிச்சயித்தார்கள்.—அந்தந்தத் தத்துவபுவனத்தில உலகாயதன் முதல் சிவாதிதுவியீருகிய சமயிகளாகச் செனிப்பர்கள். ஆகையினாலே, தத்துவாதிதமாயிருக்கிற பரமசிவத்தையே தியானிக்கக்கடவா. யாதொரு சமயிகள் அந்தந்தச் சமயங்களிலே உள்ள ஆசாராநுட டானங்களுக்கு யோக்கிமாயிருக்கிற அந்த

௨௬ நேவிகாலோததர |புரைபாட்டம்.

ந்த மூர்த்திகளுடைய பதப்பிராப்தியை அ
டைவார்கள். அஃது எங்ஙனம் என்னின்.
கௌளர்க்குப் பைசாசபதமும், சோதிரிடி
கள் பூவமீமாம்சிகள். இவர்களுக்கூத 'தூல
மாயிருககிற பஞ்சபூதபுவனமும், சுமார்தத
ர்க்கு, தன்மாதநிபுவனமும், இந்திரி
மே ஆன்மாவென்கி—சம்பிகளுக்கு இந்திரி
யபுவனமும், மனமே ஆன்மாவென்கிற ஞா
யவரீதிகளுக்கு மனதத்துவபுவனமும், அச
ங்காரமே சைதன்னியம் என்கிற வைசேடி
கனுக்கும் பிரபண்டவாயுவே சைதன்னியம் எ
ன்கிற யோகிகளுக்கும் அகங்காரதத்துவபு
வனமும், புத்தன் நையாயிகன் செளத்திரா
நதிகன் யோகாசாரன் வைபாடிகன்மாதது
மிகன் இவர்களுக்குப் புத்திதத்துவபுவனமு
ம், நிகண்டவாதிகுப பொன்னெயில் வட
டமும், சமணனுக்கும் சாத்துவிதகுண சை
தன்னியவாதிகும், குணதத்துவ புனவபு
ம, பாஞ்சராத்திரிகுப பிரகிருதி தத்துவ
புவனமும், மாயர்வாதி பாற்கரியன் நிரீசு
ரசாங்கியன் பாநஞ்சலியன் இவர்களுக்குப்
புருடதத்துவபுவனமும், புராணிகர்க்கு இ
ராகதத்துவ புவனமும், கர்பாலிகர்க்கு
காலதத்துவபுவனமும், பாசுபதவாதி உற்ப
த்தி யாவேச சாமமியவாதி சங்கிராந்த சா

தேவிகாலேககர வுரையாடம். ௨௭

ம்மியவாதி இவர்களுககு மாயாநத்துவபுவ
னமும், மகாவிரதிககுச சுததவித்தியாபுவ
னமும், சிவபபிரயோசசியவாதி ஈசுவர வு
தாசினவாதி, முததாதமாக்களே கர்த்தரி
வென்கிற ஈசுவரவாதி, இவர்களுக்கு ஈசுவர
த்துவபுவனமும், சக்திபூசை பண்ணுகிற
சாத்தேயர்க்குச சக்தித்தீத்துவ புவனமும்,
கருடவைரவ வாமபூத தந்திரவாதிகளுக்கு
நிவிர்த்தியாதிபுவனமும், சிவசமயவாதிக்கு
ச சிவதத்துவபுவனமும் பிராப்தியாம் என
பதனாலென்க. (க௪)

இந்தச சீவன்முத்தன் வியாபகனு யிருசு
கையினுலே சர்வத்தையும் கிருடடிக்கிற
னென்னும், சர்வ காரணனாயிருக்கிறனென்
னொரு சொல்லுகிற உபசாரத்தைச சுபாவ
மாக எண்ணிப்பாற் கரியன்முதலான சம
யிகள் சிததுத தானே அசிததாகப பரிண
மிக்கும் என்கிற கருததுக் கூடாதென்னு
வதார நிராதார சொரூபங்களை அருளிச்
செய்கின்றார்:—

கொச்சககலிப்பா.

கன்மபல மேதுமில்லைச் சுபாவமே காணு
ங்கால், தொன்மையுல குயிரில்லைத் தேரின்
துவதெல் லாமசத்து, நன்மையினைத் தோ

உயு தேவிகுலோததர நிபராபாடம்.

றனுவிததுப் பறநிலநாய் நணுகரிய, தெவ
னவறிந் தானுலகு மிலதாகிச சுத்தனுமம்.

(இ-ள்.) கன்ம பலம் ஏதும் இல்லை—ந
ததாசுத்தமாயா அங்குரத்துகருசு காரண
மாயிருக்கிற ஆணவமலமில்லை, கன்மத்துந
கீடாக வருகிற தது கருண புவன போகங்
களும் இல்லை, புண்ணியபாவங்களும் இல்லை,

சுபாவமே காணுங்கால்—நானக்கண்ணி
னாலே சித்துருபமாயிருக்கிற ஆன்மசுபாவ
மதையே பார்க்குபிடதது

தோன்மை உலகு உயிர் இல்லை—பழமை
மாயிருக்கிற சாவலோகங்களும் அதிலே உ
ள்ள உயிரகளும் இல்லை,

தோன்றுவது எல்லாம் அசத்து—இருக்
கை மாயையிலே தோன்றப்பட்ட மாயா
காரியங்கள் எல்லாம் பொய்யாய் அழிந்து
போம்,

நன்மையினத் தோன்றுவிததுப் பற்று இ
லது ஆய் நணுக அரியது என்ன அறிந்தா
ன உலகும் இலதாகிச சுத்தனும ஆம்—நன்
மை ஆகிய ஆதார நிராதாரயோகங்களைப்
பிரகாசிப்பிதது, மீதானமாய நிராலமபமாய்
யாவராலும் பொருந்துதற்கரியதீர் யிருக்கி

தேவிகாலேததர விராபாடம். ௨௩

பரமசிவ ஜகதத்தை அறிந்தவன் பிரவ
ஞ்சப்பறனும் இன்றி நின்மலனுவன் எ-று ().

உலேக லௌகிகநஞ்சுப பின்னமாய்
ஒருபாதிபாயி நுபபதற்கு உது சொல்லுகின்
(௭) :—

ந்ருபாதி பரசிவநதான் உகழாடநதுவா
ககள், வருமாறு தோற்றவிதத மாயையி
ண்டருவாய். ஒருவாம லுவவகாரி னுட
புறம்பு முறழ்போல், பெருஞான சிவபு
தத பிறங்குவாதீது கறுகதே.

(இ-ள.) ந்ருபாதி பரசிவநதான் உகழா
டநது வாககள்—உபாதி சகிதஸாரி நுகு
பரமசிவிலே விளங்காநின் உகடநதுவா
களும்,

வரும் ஆறு தோற்றவிதத மாயை இரண்
டு அரு ஆய—தோன்ற முறைமையிலே
தோற்றவிபதற்கு உபாநான் காரணமா
ருக்கிற சுததமாயை அகந்தமாயை இரண்
டும் நிராகாரசொரூபமாய்,

ஒருவாமல அலவகாரி னுட புறம்பு
உறல் போல்—பிராமல மந்திரம் பகம்
வன்னம் பவனம் ததவம் கலையாரிடுக்கி
ற ஆறத்தவாவுகளுளும் புறம்பு ஒழிவ

௩௦ தேவிகாலோத்தரவுபாட்டி.

நிறைந்து காணப்பட்டாமலருவாய் நிறப
துபோல,

பெருஞ்ஞான சிவன் முதலா தீங்கு அறுத்
தே பிறங்குவா—பேரநிவையுடைப சிவன்.
முத்தாகள ஆணவாதி சகல உபாதிகளோபும
ஞானவானாலஅநது, ஆற்றதுவாவுக்குள்ளு
ம புறம்பும ஒழிவற்றிதைத்து, நிராகார ச
வநுபமாய விபுவாய விளங்கா நிற்பாகள்
புற.

(௧௬)

உபாதிபுடனே கூடினவன சிருடடிகன்ம
கதுக்குள்ளே அகப்படுவென்னது திடடா
கமமாக அருளிச்செய்கின்றார்:—

கலிவிருத்தம.

வானம் போல வடிவில தாயெங்கும
ஆன தாக, தியானமபண் னாதவன்
கானந தன்னி லுலண்டெனக கட்டுப்பட
ன மான பிறப்பிறப்பெயதுமே.

(௫-௪.) வானம் போல் வடிவு இல^{து} ஆ
யா—சிதாகாசம்போல மகா சூனியமாய்,

எங்கும ஆனது ஆக—பிருதியியாதி, சிவ
தத்துவ முடிவான தத்துவ தாத்துவிகங்க
ளை வியாபித்துக்கொண்டு பரிசின்னமில்
லாமல் விபுவாயிருக்கிறதாக.

தேவிகாலேத்தர வுரைபாடம். ௩௧

தியானம் புண்ணு தவன்—சிவாந்நநிய, சா
டசாதகார பாவனை பண்ணுதவன்,

கருனா தன்னில உலண்டு என்னக சடடு
படடு நானம் ஆன பிறப்பு இறப்பு எய்தும்
—கானகத்தில் உலண்டென்னும் புழுவான
து நுண்ணிதாகிய தூலிழைத்து நான பு
றப்பட்டுப்போக வழிகாணாமல இறக்குநத
ன்மைபோல, இவனும் பஞ்சபாசங்களினு
லும் தத்துவி தாததுவிகங்களினுலும் பந்த
பபட்டு நன்மாகிய சன்னமரண துகடங்களை
அடைவன் என்று.

சூனியம்” என்றது நிராகார வஸ்துவை,
மகாசூனியம் என்றது விந்துமாயாதி நிராகா
ரவஸ்துகளை அடக்கிக்கொண்டு நிறநிறவஸ்து
வை. ஆகையினாலே, ஆணவாதி சாவோ
பாதி சூரியமாயிருக்கிற சிதாகாசத்தைப்
பாவிகக கடவன் என்பது கருத்து. “உல
ண்டு” என்பது வீசகோசக கிருமிகளும்
ஆம். சாணகாதி விந்நிலிருக்கிற கிருமிவி
தையைக் கூடாக்கிக்கொண்டு அதிற் சிறிது
புசித்து மறறதையும் மேற்புசிப்போமென்றி
ருக்கும். விதைவிதைக்கிற காலத்தில் அந்த
விதையை நனைத்தபோது அக்கினி வாயிற்
ண்ணீர் இவற்றின் யோகத்தால் மரித்து, மீ

உட தேவிதாலே, ததர நீபாபாடம்.

எனும் அந்த நித வினங்கபோது அதனுட
னே உதபத்தியாய் மாயத்து, இவ்வாறு இ
டைவிடாமல் அனவிறந்த நிலம் சன்னைய
ணையபட்டு வந்த அதுபோல ஆவமாய்
பாசியை என் சன் எமரணப்பட்டு வரும
னா. (கௌ.)

எனப்பாது புரிந்ததால் துக்க மதுவா
மெனும், துக்க நிவாதத்தியினபொருட்டு
பொருட்டை ஆதரிகச வேண்டுமெனும்
அந்நிசெய்கின்றா:—

மாவாயினு மெப்பிறப் பெருந்தினும்
ஆய் என் தருத்துய ராதலால்
பொருட்டை செலுத்தற பொருட்டந்த
நாய் நூன்ச சட்டைத் தொட்டவோ.

(கௌ.) மாவ ஆரினும்—விஞ்ஞானக்
மெனயால் சாலொன்று சொல்லப
பாது என் சன்னமாகக் நன் என் சன்ன
மும்,

மாவாயினும்—எனப்பாது கோன
ந்நாநிபா போரி பேதநாயில் எந்தெ
ய் போரிபாடு விரிபாலும்,

ஆய் அன் அந்ந துயர் ஆதலால்—
ஆய் என் யோனியிற் செனிககு மிட்நதன்
லே ஆவது ஆரிய துயரமே ஆதலால்,

தேவிகாலேத்ததா வுரைபாடம். ஈக, 1

தீய துன்பம் செலுத்தல பொருட்டு—
பொல்லாத துன்பங்களை யெல்லாங் கெடுப
பது நிமித்தமாக,

அந்தத் தூயஞானச கூடாத தொடர்வ
—நின்மல ஞான சொற்பமாயிருக்கிற அந்
தப பரமசிவ ஐக்கியத்தையே பொருந்து
வா ள-று. ஏ-றறசை. (கஅ)

உபாதியேரடு கூடினதாகக் சொல்லப்ப
ட்ட சரியை கிரியை யோகங்களை விட்டுச்
சனமாந்திரங்குறிந் சிவரூபங்குறி சொன்
னபடியே அதுடடித்ததனால் ஞானத்தைப்
பொருந்தினவன் அச்சரியை கிரியை யோ
கங்களை விட்டுப் பரமசிவ பாவனையே பண்
னிகொண்டிருக்கக் கடவனென்று அருளி
செய்கின்றார்:—

ஷே வேற.

கருமமுஞ் சரியையுங் கழறப் பட்டதவ
வருமைசோ ஞானத்தை யடைவ ராதலால
இருமையி லியோகமு மெய்த வினையே
திருமணி பரம்பொரு டனைச் சிந்திப்பார.

. (இ-ள்.) கழறப் பட்டது சரியையும் கரு
மமும் அவ வருமை சோ ஞானத்தை அ
டைவர் ஆதலால்—சொல்லப்படட சரியை
கிரியா யோகங்களை அதுடடிக்கிறவர்கள் எ-

நா. தேவிகரீலோத்தர விபாபாடம்.

லலாம் நிர்விசேஷமாயப் பெறுதற் கரிதாயி
ருககிழ ஞானத்தைப் பொருநதுவர், ஆன்
யினால்,

இருமை இல யோகமும் எய்தல் இன்று
—பிராணையா மாதிகளோடுங் கூடியிருக்கி
சாலமப் யோகத்தைவிட்டு,

திருமலி பரமபொருள் தன்னைச் சிந்திப்
பார்—சகலம் சகல நிடகன ழுமன்று சொ
லலப்படட சொற்பங்களுக்கெல்லாம் வே
ருகிச் சச்சிதானந்த பரிபூரண பரமசிவ பா
வனையே பண்ணுவார்கள் என்று.

“சரியை” ஆவது சிவாலயந்திருவலகிடுத்
ல, திருமெழுகிடுதல், திருநந்தனவன் முண்
டாககுதல், திருப்பணிசெய்தல், திருவிளத்
கிடுதல், திருமாலே திருவாபரணம் திருமேற்
பூசு திருமஞ்சனம் திருக்கோயில் நியமம்
சிவதுதி சிவனடியார்க் கேவல் இவைமுதலி
யன செய்தல் ஆம். கிரியை ஆவது கிரியா
பாதத்திற் சொல்லப்பட இருக்கிறமந்திரோ
க்தாரணம் பூசை செபம சமயம் விசேடம்
நிருவாணம் ஆசாரியா பிடேசம் சாத சாபி
டேகம் சரிசம லோகதனமணி சிவதன்ம
ணி பவுடிக நயிட்டிகாதி அதுட்டானங்கள்
இவை முதலியனவற்றை ஞானோற்பத்தி நி

தேவிகாலேர் நதர வுரைபாடம். ௩௫.

மித்தமாகச் செய்வது. இவை காமி காசும
முதலாக வாழ்நாசும முடிவாக இருப்பதெ
டதித திவவிபாக மகநிலும் அநுககிரகம்
பண்ணுவோர் அநுககிரகம் பண்ணப் படு
வோர் ஆகிய இவர்கள் தாழ் தமமியத்துக
கீடாகச் சிவபெருமானால் திருவாய் மலர்ந்
தருளப்பட்டன. அவ்வருமை சோ ஞான
த்தை யடைவொன்றது. அருமையாத அ
டையும அவ்வகண்டாகார சச்சிதானந்த
சிவநந்திய சாட்சாதகார ஞானம் விளங்
கும் பொருட்டாக ஆதலால், இருமையினி
யோகமுமெயதலென்றது. இயாமம், நியாமம்,
ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம்,
தாசனம், தியானம், சமாதி யெனது சொல்ல
ப்பட்ட அட்டாங்க யோகங்களை, இஃது அ
ணிமா ஆதியா யிருக்கிற அட்டமா சித்தி
களுக்குக் காரணமாயிருக்கும் எனக. (௧௯)

சுத்தமாயை அசுத்தமாயயி லுள்ளபோ
கங்களில் ஆசைவிட்டா லொழிய நிராலம்ப
யோகங் கூடாதென்று அருளிச் செய்கின
ார்:—

ஷே வேறு.

சத்தி யாதலந் தான்முத லீறதா
வைத்த வைய மெலாமசத் தாதலால்

சு.க. தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

மெய்தத ஞானத்தி னுலவை விட்டவா
சுத்த மாகிய சூனிய வாறிகள்.

(இ.ள.) பாதலம் முதல சத்தி ாறது ஆ
வைதத லவயம எலாம் அசுதது ஆதலால
—காலாகினி முதிர புவன முதலாகச ச
த்திதததுவ முடிவிலிருக்கிற அநாசிருத ப
வனம் ாருக இருநுறறிருபத்துநாலு புவன
ங்கந்நம் ஒன்றுக கொன்று விசேஷமாயச
சுத்தமும் அசுத்தமும் சுத்தாசுத்தமும் யி
ருக்கிறபோகள் : அதுதவது கேதுவாய அ
நிததியமா யிருக்கையினாலே,

மெய்தத ஞானத்தினால் இவை விட்டவா
—உணமையாகிய சிவ ஞானத்தினால் இங்
கனஞ் சொல்லப்படட பிரபஞ்ச உபாதி
யெல்லாம் விட்டு நீங்கினவாகள்.

சுத்தம் ஆகிய சூனியவாறிகள்—நின்மல
மாயிருக்கிற சாட்சாத காரத்தை அறிந்தவ
ர்கள் என்று.

சூனிய மென்றது சிருட்டி முதலான நா
ன்கு நிருத்தியங்களும் இல்லாததாய் ஆதுக
கிரகம் பண்ணுகிற சொரூபமாய நிராகார
மாயச சாவோபாதிசூனியமாயிருக்கிற சிவ
த்தை என அறிக. தான்-அசை. (20)

தேவிகாலேந்திர வுணாபாடம். ௩௭

சித்தசலனம் போகத்திற பற்றுத்தலுககே
துவென்று திட்டாந்தமாகச் சொல்லுமிட
தது நிராலமபத்தில் நிர்சசலனமாயிருக்கிற
மனந்தானே மோட்சத்தை அடைவதற்கு
யோக்கியமென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

அமசோகாழிநந்தலாசிரியவிருத்தம்.

மருவிய பொருண்மே லன்பாய் வானரம்
போற்ச ரிததுத், திரியும்ச் சித்தந் தன்னைத்
திருத்திச் சூனியத்தே நின்றால், மருவினோ
ர பிரித லின்றி வானவ ரறிவுக் கெட்டாப்,
பொருவிலா நித்த கத்தப் பொருளினே ய
டைவ ரனறே.

(இ-ள்.) மருவிய பொருள்மேல் அன்பு
ஆய் — திவ்வியமா யிருக்கிற சததாசுத்த
போகங்களிற் பற்றுதலாய்,

வானரம்போல்—மிகவும ரசத்தையுடை
யதாய்ப் பக்குவமாய்ப் பழுத்த பழங்கனையு
டைய சாகையில் தொங்கி இடை விடாம
ல் ஒன்றைவிட் டொன்றைப் பற்றிககொண்
டு உதாரக்கினியினால் வருத்தப்படுகிற வா
னரம்போல்,

சரித்துத் திரியும் அசசித்தந்தன்னைத் திரு
த்திச் சூனியத்தே நின்றால்—முன்சொன்ன
சுத்தமாயை அசுத்தமாயா போகங்களிலே

1. க. அ. தேவிகாலோததர வுரைபாடம்.

பற்றியிருக்கிற ஆசையினால் பர பரப்பாய்
செல்லுகின்ற சித்தத்தை மீட்டுச் சர்வோ
பாதி ரூபியமாய் சச்சிதநந்த பரிபூர
ணமாய விளங்கும் சிவத்திலே நிலைபெறப்
பண்ணினால்,

மருவினோர் பிரிதல் இன்றி வானவா அறி
வுக்கு எட்டாப் பொரு இலா நித்த சுததப்
பொருளினே அடைவா—அங்ஙனம் பொரு
ந்நினவர்கள் பிரிவற்றதாய்த் தேவர்கள் அறி
வுக்கு எட்டாததாய உவமையிலலாததாய்
நித்தியசுததமா யிருக்கிற சாயுச் சியத்
தை அடைவார்கள் என்று.

சித்தமென்பது பஞ்சபாசங்களை நீக்கி நி
ன்மலமாயிருக்கிற ஆன்மசைதன்னியத்தை
என்றாக. (உ-ம்.) திருவாசகம். “புத்தி
முதலாய புல்லறிவிற் பலசமயந், தத்தம த
ங்களிற் றட்டுருபபுப் பட்டுநிற்கசு, சித்தஞ்
சிவமாககிச செயதனவே தவமாககு, மத்த
ன க்ருணையிஹ ரோனோகக மாடாமே”
என்பதனாற் கண்டுகொள்க. அன்று - ஏ-
அசை. (உக)

. பரமசிவ சாயுச்சியததுகநு யோக்கியமா
யிருக்கிற ஆன்மாவினுடைய சுபாவசொரு
பத்தை அருளிச்செய்த பின்பு தத்துவ தா

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௩௯

துவிகங்களுடனே கூடி அதோ முத்தமாயிருக்கிற வியாபாரத்தை ஒழிந்தவன், சொசது ஸ்பலாபகாலத்துக்கு மேலாய் டையபபட்ட நூனத்தினால், நிரூபாநியாய நிர்விசேஷ மாயச சிறகனமாயிருக்கிற பரவஸ்து தெரிசனத்தால் அடைந்த தன்னுடைய சுகத்தை உடையவனென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

மேலாய விற்ப மாகி விண்போலுடைய தாக்கி, காலாகித் தத்துவங்கள் கலவாது காய மின்றி, மாலாய கரண மின்றி யந்வாகி யெங்குங் காணும், சீலாய ஞானஞ் சேர்ந்தோர் திரியா வாநந்தி யாவார்.

(இ—ள்.) கால் ஆதித் தத்துவங்கள் கலவாது காயம் இன்றி மால் ஆய கரணம் இன்றி அறிவாகி எங்கும் காணும் — சுகதாவததையை அடைந்தவனது சைதன்னியமானது காலமுதலான தத்துவ தாத்துவிகங்களுடனே கூடாததாய்த் தூலஞ்சுகமும் சரீரங்களுமில்லாததாய்ச் சூக்கும் சரீரத்துடனே கூடி நானென்கிற சங்கற்ப விகற்ப சமுகமாகிய கரணங்களும் இல்லாததாய்ச் சித்துரூபமாய் எல்லாவற்றையும் காண்பதாயிருக்கும்,

விண்போல் உள் புறம்பது ஆகி—ஆகாசமான கூடபடாகி முதலான வஸ்துகளிலே

௪0 தேவிக-லோததர வுபாபாடம்.

உள்ளும் புறமபும வியாபித திருப்பதுபோ
லச சடாநதுவாககரிலே உள்ளும் புறம்பு
ம வியாபிததிருப்பதாய்,

மேலாய இனபம ஆகி—நாத விர்துவாநு
ரூபரகிதமாய இந்த ஆநநதத்துக்கு மேலா
ய நிரதிசயாநந்த ரூடமாய இருக்கிற பரம
சிவரூபத்தை,

மேலாய ஞானம சேர்ந்தோந் திரியா ஆந
நதி யாவார்—மேலான ஞானக் கண்ணி
னிலே, சாடசாட்சாரம் உண்ணினவர்கள் வி
டடுநீங்காத பரமாநந்த பேர்கத்தை உடை
யவராவா எ-று. (௨௨)

மனோலயமா முறைமையைத் திருட்டாந
தமாக அருளிசெய்கின்றார்:—

கலிநுசதம்.

மூண்டு பற்றி முழங்கி யெழுங்கனல்
ரண்டு காட்ட மிலதே விலதாசும
தென்றி மபபொரு ளின்றெனிற சித்தமும
மாண்டு தோறது மிலதாய மடிந்திலும.

(இ-ள்.) மூண்டு பற்றி முழங்கி எழும க
னலாண்டு காட்டம் இலதேல இலது ஆரு
ம—மூண்டு விறகிலேபற்றி ஆரவாரித்தோ
ங்கிய அக்கினியினிடத்து விறகில்லா விட

தேவிகாலோத்தரஞ்சீர்பாடல்.

ரால அந்த அகநிதிதானே அயிர்ம, (அ
துபோல)

தீண்டும் அபபொருள இன்று எனில் சித்
தழும் மூண்டு தோற்றம் இலது ஆய மடிந்
து இலும்—சிவாநநநிய ஐகநியநதை அடை
நது சிவமே யாயிருநகிற சீவன் முததனுந
குப் பிரவஞ்ச விடயமில்லாமையிலுலே ம
னம தானே லயமரம் எ-அ. (உரு)

அநாதி யாகிய ஆணவசத்தியோடு கூடி
யிருக்கிற ஆன்மாவின்து விருத்தி ஞானம்
விளங்காதபடி மீர்யைரின்கண் உண்டான
குணத்தினாய சொருபமான சுமுத்தியிதி
அவதத்தைகளின் கூட்டங்களுக்கே வேருக்க
கொண்டிருப்பதே யோக்கியமென்று அரு
ளிச்செய்கின்றா:—

மோக மூர்ச்சிகை மாயை முதற்கன
வாய சாககிர மல்லாச சுமுத்தியும்
ஏய வெண்ணு மவததைக் கரியாவையும்
விய நோற்பவர் வீடு விடாதவர்.

(இ-ள்.) மோகம்—இருவகை மாயையி
ன்கணுள்ள போகங்களிற் பறலும்,

மாயை—அநீன்மாவாயிருக்கிற தேகேந்
திரிய்மனம் புத்தி ஆங்காரஞ் சித்தமுதலா
ன மாயூரகாரியங்களை ஆன்மாவென்று அபி

32. தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

மரணிப்பது அனலியும், பஞ்சபூத பரிணம்,
மோஸூபமாயிய தேகதனமததையும், இந்நி
ரிய தன்மததையும், அநதககரண தன்மத
தையும், குணத்தினாய தன்மததையும், நி
ராணவாயு முதலான வாயுககளின தன்மத்
தையும், சுகதுகக மோகாதியாயிருக்கிற புத
நிகனமததையும், ஆன்மதன்மமென ரூரோ
பிப்பதாகிய மாயையும்,

ஆய சாககிரம்—சோத்திராதி இந்திரியத்
துவாரத்திற பிரவேசித்து விடயங்களிற ப
றறப்பட்ட மனததோடு ஊடயிருக்கிற சாக்
கிரவததையும்,

முதல் கனவு—சாககிராவத்தையி லனுப
வித்த அரத்தங்களை நினைக்கும் அநதக கர
ண வியாபாரமாயிருக்கிற சொப்பனமும்,

அலலாச சுமுத்தியும்—தாமத குணத்தா
ல் நிரோதிககப்படடிருக்கும் மனோஸூபமா
கிய சுமுத்தியும்,

மூாசலிகை—ஆன்ம சைதன்னியத்தை நி
ரோதித்து மூாசசையைப் பண்ண நிற்கும்
மலசத்தியிலுலவரும் கீழாலவத்தையில் அ
தீதமும் துரியமும்,

ஏய எண்ணும அவத்தைகள் யிவையு
ம் வீய நோற்பவர் வீடு விடாதவர்—இங்ங

தேவிகாலோததர வுரைபாட்டி. ௨௩

னம் சொல்லப்பட்ட கீழாலவதத்தை ஐந்து
ம, மீத்தியாலவததை ஐந்தும், உணர்த்து
முறைமையாகிய சகலாவதத்தை ஐந்தும் எ
னது சொல்லப்பட்ட அவதநைக்களெல்லா
ம கெடுப்படி, சச்சிதானந்த சிவானந்திய சா
ட்சாத்கார ஐக்கியத்தை அநுசந்தானம் ப
ண்ணிக்கொண்டிருக்கும் சிவன்முத்தனோ ப
ரமசிவ சாயுச சியத்தை அடைவா எ-று.

கீழா லவதத்தை ஐந்தும், மீத்தியாலவத
தை ஐந்தும் வருமாறு.—கேவலத்திற சாக
கிரமே கேவலத்திற சொப்பனம், கேவலத்
திற சமுத்தி, கேவலத்தில துரியம், கேவல
ததில துரியாதீதம் எனனும் இவ்வைந்தில,
கேவலத்தில சாககிரமாவது—ஆன்மா முப
பததாறு தததுவங்களுடனும் தாததுவிகங்
களுடனுங்களுடச சகலவிடயபோகங்களையும்
அதுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் அவதரத்தி
ல போக ஏதுவால கனமமில்லாதிருக்கை
யால் பிரேரககாண்டமாகிய கததததுவங்
கள் ஐந்தும், போக காண்டமாகிய கலாதிக
ள் ஏழும் நீங்கச் சோத்திரந் தொக்கு சடசு
சிங்ஷவை ஆககிரான மென்னும் ஞானேந்
திரியம் ஐந்தும், வாக்குப பாதம் பாணி பா
யுரு உபத்த மென்னும் கன்மேந்திரியம் ஐந்
தும், சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமென்னும் த

சச தேவிகாலோத்தர ஷபாபாடம்.

னமாததிரிகன் ஐநதும், வசன கமன தான
விசாககமாநந்தமென்னுமதாததுவிகமாகிய
வசனாதி ஐந்தும், பிராணன் அபானன் சமா
ன்ன வியானன் உதானன் நாகன் கூர்மன் கி
ரிகரன் தேவநதநன் நனஞ்சய னென்னும்
தாததுவிகவாயுகள பததும், மனம் புத்தி
ஆங்காரம் சித்தநென்னும் அநதககரணங்க
ள நான்கும், ஆகிய இந்த முப்பததுநான்கு
கருவிதருடனே கேஷத்திரககியனாகிய ஆன
மாவுங்கூடி முப்பததஞ்சாயச சாக்கிரத்தா
னமாயிய லலாட்டதிலிந்து பிளோரிகநெத
ததுவமும், பிபிபிககிற தத்துவமும், தாரக
மாகிய பூதங்களும நீங்குகையால ஆணவமே
விடகிக கண்டுங்காணாமல கேட்டுங்கேளாம
ல் மயங்கியிருக்கும் அவதரம்; தேவலத்தில
சொப்பனம், புறத்தில விடயங்களைக் கிரகிக
கும் ஞானேந்திரியமஐந்தும், கன்மேந்திரிய
மஐந்தும் ஆகப்பததுமநீங்க, நின்ற சத்தாதி
ஐந்தும், வசனாதிஐந்தும், பிராணாதிபத்தும்,
மனாதிநான்கும், ஆக இருபதது நான்குடனு
ம், கேஷத்திரககியனாகூட இருபத தஞ்சா
ய்க் கண்டத்தானதில் நின்று சாககிரத்தி
ல் அனுபவித்த போகநதில நினைவும், தற்
காலத்திலவரும் சூகருமதேக போகமாகிய
ஆனையெறிமலை சூடுதல முதலானவற்றை

தேவிகாலோதகர விராபாடம். ௪௫

பிண்புவிபபது; கேவலத்திற கழுத்தி, சொ
பபன வததையிற கூடியிருந்த இருபதது
நான்கு. கருவியில வாயுகளிற பிராண
வாயுவும, அந்தக கரணங்களிற சித்தமும
நிறக, மற்ற இருபத்திரண்டுமீநக அன்விர
ணடுடனே சேஷத்திரககியனுமகடி இருதய
ததில நின்று சுகமாகத் தாங்குவது; கேவல
ததில தூரியம், இதிற சிந்தமநீநக உகலா
ம நிசுவாசம் பண்ணிககொண்டு தேசத்தக
குக் காவலாகஇருக்கும் பிராண வாயுவுட
னேகடி நாபித்தானத்தில நின்று ஒன்றுந
தெரியாமல தாங்குவது; கேவலத்தில தூரி
யாதீதம், பிராணவாயு நாபித்தானத்தில நிற
கடி சேஷத்திரககியனாகிய ஆனமாவொன்றுந
தனித்து மூலாதாரத்திலே ஆணவ மலத்து
டனேகடி ஓரறிவுமின்றி வியாபியாயிருபப
து; அந்த அத்தாஸத்தைதானே நித்திய கே
வலாவத்தை; இதற்கே கீழாலவததையென
றும்பெயா; இனிச சகலத்தில் மத்தியாலவ
த்தை வருமாறு லலாடத்திலநின்று ஆன்மா
சகலவிடயங்களையும் அனுபவிக்கும் அவதர
த்தில் கலலெறிதல முதலானவைகளா லே
னும, புத்திரா முதலானவாகளின் மரணம்
கேட்பது முதலானவைகளாலேனும, திடுக
கிடப பிராணவாயுவும சீவியாமல் ஒன்றை

சு 78 தேவிகாலோததர வுரைபாடம்.

அபிந்தும் அரியாமலமூர்ச்சிதது மயங்கிநின்
 ன அவதரம சாககிரத்கில அநீதம, ஆன்மீஷ்
 ம பிராணவாயுவும் சிவிரததுப பெருமூச்செ
 றிரதது நினற அவதரம சாககிரததிற நூரிட
 ம, சிந்தம பிராணவாயு இவறறுடன் கூர்
 த துககமாந்நிரமாய நிறபது சாககிரததிற
 சுமுத்தி, இருபதது நான்குநததுவங்களுட
 ினே. சேஷததிரககியனுங்கூடி இருபததைந்
 தாயத் துககம இதலுல வநததேதனனுஞ் சிந்
 தையுடனே துககததை அதுபவிப்பது சாக்
 கிரததிற சொப்பனம், தீதலுவ தாததுவிக
 மெல்லாவறறுடனுங்கூடிச் சகல விடப்பங்க
 ளையும் அதுபவிப்பது சாககிரததிற சாககிர
 ம, இதுவே சகலாவத்தை எனவழிக். (உச)

நிருவிகற்பமாகிய சுததாவத்தையை அ
 டைந்து சஞ்சரிகளும் சீவன் முததனுககு
 ப பிராவிருத்தி நிவித்தியாதி பரமபரையாக
 உபாதியோடு கூடியிருக்கிற சரீராதிகளுக்
 குப் பின்னமாய் முன்சொன்ன கேவலசுக்
 லாவததைகளையும்நீங்கிச் சுததாவததையில்
 அசைவற நின்றபோது, சொசசொந்நபம
 விளங்குமென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

உடம்பி ரண்டு முயிர்ப்புட னுள்ளமும்
 மடம்ப மிம்மகங் காரமும் புந்தியும்

தேவிகா லோத்தர வுரைபாடம். 301

திடம்படத்தன்னில வேறென சசித்திபபாண்
உடம்பிலா ஞான வுளவொளியுளநுதும்.

(இ-ள்) உடம்பு இரண்டு—தூலசரீரமு
ம் சூகசுமசரீரமும்,

உயிர்ப்புடன் உள்ளமம் — பிராணவாயு
வும் சித்தமும்,

மடம் படும புந்தியும் அகங்காரமும்—ஹி
டய நிசசய சோருபமாயப போககிய. ஸுப
மான் புத்தியும் புத்தியைக் கிரகிகக் வேண்
டுமென்பதிற கருவியாகிய யானெனநிதன்
னுழ் அகங்காரமும்,

திடம்பட்ட தன்னில வேறு எனச் சித்திப
பான் உடம்பு இலா ஞான உள் ஒளி உள்
தும்—இருவனம் சொல்லப்பட்ட தத்துவ
நினை யெல்லாம் திடமாகத் தனக் கருவிய
மாக யாவனெருவன் சித்திதது நிகுகுதி
னே அவனுக்குத் தேகாதி சாவோபாதி
கிதமாயிருக்கிற சொசசெரீரப ஞானம் வி
ளங்கும் எ-று. (உரு)

தத்துவங்களுக்குப் பின்னனாய்ப் பிரகாச
னுமாய விழிகப்பட்டுச் சுத்தமாய்ச் சித்து
ரூபனாய்த் திரோதானமாகிய நித்திராவீத
தைதும், உணர்த்து முறைமையதாகிய சாக

‘அ’ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

கிதாவததையு முகவிய உபாதினோடுங்க
புய கேவல சுதல நீங்கி, தததாவத்தையிலே
நிறகும் ஞான சாதகனுக்கே ஞானஞ் சித்தி
யாமெனது அருளிசெய்யகின்றா:—

ஹே ஹே.

திருத்தகு சமாதினையசெய்யுங் காலத்
து, கருத்தெழுந் தடங்காது கலங்கு மாயி
னும், வருத்தமா நித்திரை மருவு மாயினு
ம, திரித்தறி வுறுநதுதகன் நிலையிற் சேர்
ககவே.

(இ-ள்.) திருத்தகு சமாதினையசெய்யு
ம காலத்து—சிதம்பரினையுடைய சிவாநநநிய
மாயிருக்கும் சமாதினைய அதுசநதானம ப
ணணிககொண்டிருக்கும்போது,

கருத்து எழுந்து அடங்காது கலங்கும்
ஆயினும்—பூவ வாசனையினுலே கலை முத
லான தததுவங்களுடனேகடி மனமானது
அடங்காமற் கலங்கினும்,

வருத்தம் ஆ நித்திரை மருவும் ஆயினும்
—சரீர வருத்தங்களுலே அதீததாவத்தை
வந்து பொருந்துமாயினும்,

திரித்து அறிவுறுத்துத தன் நிலையில் சே
ரக்கவே—டுங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட சர்க்கி

தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம். ௧௩

சாதிகளில் போதலு செல்லாமல் பிரயாசப்
பட்டாயினும் திருப்பிச் சிதாநந்த சிவாநந
நிய சாடசாதகாசமாநிய சுததாவததையில்
பற்றுதலேசெய்து சிவமாயே இருக்கக்கட்
வன் ஏ-று. (௨௬)

பிரியாமல் ஒருவிடங்கனிலே பற்றுதலும்,
தன்னிடத்திலே தான இலயமாநிருத்தலும்,
சுற்றே விடங்கங்களில் பற்றுதலும் விடுதலு
ம ஆகப் பலசாலானு சஞ்சரித்தலும் ஆகிய
வியாபாரங்களால் : நவிலி டடமனம், கெதா
கெதிமனம், விடசித்தமனம், சொலினமனம்
என் நான்காம். இவற்றுள், சங்கிலிடடம
னமாவது மந்திரம், மனனம், மந்தவாயியம்
என்னும் மூன்றுவிதமும் இல்லாததாய், அ
நநநிய சொரூபமாய், குணநீதமாய், தன்னு
லே பற்றப்பட்டு அதுபுதியா நிருப்பதாய்,
விடயங்களிலேபற்றாததாய், நேயத்திலே நி
சசல சொரூபமாய், சாததுவிககுண ரூபமா
யிருப்பது. கெதாகெதி மனமாவது வியா
பார ஞானவஞ்ஞானசொரூபமாய், இராசத
குணசொரூபமாய், பற்றுதலும் விடுதலுமா
க விடயங்களிலே சஞ்சரிப்பது. விடசித்த
மனம் விடயபோக நிமித்தமாகத் திரிகால
வியாபார சொரூபமாய், தமோகுணரூபமா

100 தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

யிருப்பது, சொலினமனமாவது பிரவஞ்சத்திலும் சுததாவததையிலும் செல்லர்மல அடங்கியிருப்பது. உததம், மத்திம், அதமம், அதமாதம் ஆகிய இந்நான்குவிதமனேவியாபாரங்களுக குள்ளே சங்கிலி டாவத்தா சொஸுபமாபிருதகுமமனமே சுததாவத்தையில் அடங்கி யிருக்கவேண்டுமென இரண்டு திருவிருததங்களினு லருளிச் செய்கின்றார்:—

அமசோகசுழ்மெழல்கிரியவிருததம்.

ஆராத சித்தம் யாதோர் காலத்தி னடங்கு மானால், பேராமல் வருந்திக் காத்துப் பினனைச் சிந்தனைகள் சென்று, சாராமல் வல்ல வாறு தடுததுச சார்வான வெல்லாம், சேராமன் மயக்க நீக்கித் துதமர்கச் செய்து கொள்வான்.

(இ-ள்.) ஆராத சித்தம் யாது ஓர் காலத்தின் அடங்கும் ஆனால் — அமைவு பெறாத சித்தமானது யாதொரு காலத்தில் சுத்தாவததையில் லயத்தை அடைந்திருக்கும் ஆயின்,

பேராமல் வருந்திக் காத்து —
தை அசையாமல் வருந்திக் காவு.

தேவிகாலோத்தர வுரோபாடம். ௫

பின்னைச சிந்தனைகள் சென்று சாராமுல்
வில்ல ஆறு தடுத்து—மன நிசுசலமானபின்
பு முன்னைய வாசனையினாலே மீண்டும் விட
யங்களிற் சென்று சலனத்தைப் பொருந்தா
மில் ஞானோபாயநதால தடுத்து,

சார்வு ஆன எல்லாம சேராமல மயகசம
நீக்கித் திதம ஆகச் செய்து கொளவான்—
மயக்கத்தினால் வரப்பட்ட உயிர்ச்சாராவு
பொருட்சாராவுகளையெல்லாம் பொருந்தாமல
நீக்கி மனத்தை நிறுத்திக் கொளவான் சி
வானந்திய சாட்சாத்காரத்தை அடைந்திருக
கும் சீவன்முததன் எ-று. (உஎ)

பற்றினாற் சலிகு முள்ளம் பற்றாதே ப
ண்ணிக கொள்க, நின்றவின் நெனினுந் தத்
த நிலையினி னிறுத்திக் கொண்டால், பெற்
றன மென்று பேணிப் பின்னைப் பேராமற்
காக்கும், நற்றவ ரன்றி யிருத வுலகினி னல
லோ ரியாரோ.

(இ-ள்.) பற்றினால் சலிக்கும் உள்ளம் ப
ற்றாதே பண்ணிககொள்க—மனமானது வி
டயங்களிலே பற்றினால் சஞ்சலமாம் என்ற
றிந்து விடயங்களிலே பற்றாதபடி நிசுசல
மாகப் பண்ணிக்கொள்க,

102 தேவிகாலோத்தர வுரைபாட்டம்.

நிற்றல இன்று எனினும் தமதம் நிலையினி
ல நிறுத்திக் கொண்டால—மன நிச்சலம் ஆ
காதிருந்தாலும் ஞானே பாயத்தினாலே வி
டயங்கனிலே பற்றாமல நிறுத்திக்கொண்ட,
போது,

பெற்றனம் என்று பேணிப் பின்னைப் பே
ராமல காங்கும் நலதவா அன்றி இந்த உல
கினில நல்லோராயா — மன நிச்சலமாகப்
பெற்றேற மென்று பதனமாகப் பின்னும் பூ
ராவவாசனைத்து விடயங்கனிற் செலலாம
ல காவலசெய்யும் நல்ல த்வததோடுந் கூடி
ய ஞானிகளே அலலாமல இந்த வுல்கத்தி
ல நல்லோராகா யாவா. அவாகள தாம் உல
காதீதா எ-று. ஏ-பற்றைசை. (உஅ)

மன நிச்சலத்தினாலே நிராலமபமான ஆ
ளவில பிரகாசிக்கப்பட்ட நின்மலமாகிய சி
ந்தாச சொருபமே ஆன்ம சொருபமென
து ஆருவிசெய்கினனா;—

சலிவிருத்தம்.

பெற்று பெற்ற வறிவாற பெறும் பயன்
நிறைந்த நீழுநீர் நீங்கிய அானென
ஆற்றித் தன்னை யமல விபாபகம்
செறிந்த நல்ல தியானத் திருத்தலே.

தேவிகாலோததர வுனாபாடம். ௫௩

(இ-ள.) நிறைந்த நீர் முகில நீங்கிய வா
னன்—நிறைந்த நீரோடுங் கடைய மேசங்
கனெல்லாம் நீங்கிய ஆகாசமானது மாசில
லாமல் என்பபடித் தாயதா யிருக்குமோ அது
போல,

அமல வியாபகம் செழிந்து தனனை அழிந்
து நல்ல தியானத்து இருத்தலே—ஆணவா
தி சாவோபாதி நூலியமாகிய சிதாகாச மு
பமாய் நின்மல வியாபகமாயிருக்கிற தனனை
அழிந்து சுத்தாவதனையில் நிலைபெற்று நி
பதே

விந்நது பெற்ற அறிவால் பெறுமபான்—
மககளாயப்பிறந்து நல்லறிவைப் பெற்றது
றை பெறும பிரயோசனமாம் ஏ-று.(௨௯)

அடையோகம் இராச யோக முதலான
யோகசாதகனைப்போல, மனத்தை மேலும்
நீழும் நடுவும பககங்களிலும் செலுத்தாமல்
நிராலம்பன மாகவே பண்ணவேண்டுமென
து அருளிச் செய்கின்றார்:—

அமசோக்ஷ நெடி லாகிரியவிருத்தம்.

வெளியென மறுகுளு சித்த நெடுகிலே
மருவி நிற்கும், தெளிவுற நடுவு கிழ்மேற்
செலாவனிக நிறுத்திக் கொண்டால், ஒளி

நிச தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம்.

யுறு முள்ள மொன்றும் பாவியா துறவே
நோக்கி, எரியவப் பொருண்மேல பீற்றி
நிருப்பவன் யோகி யாவான்.

(இ-ள.) வளிஎன மறுகும் சித்தம் நெஞ்
சிலே மருவிநிற்கும்—வாயுவைப்போல அ
சையும் சித்தம் நெஞ்சத்திலே பொருந்தி
நிற்கும்,

தெளிவு உற நடுவு கீழ்மேல் செலாவகை
நிறுத்திக்கொண்டால்—தெளிவைப் பொரு
ந்த இருதயம் ஓலாதாரம், பிரமரந்திரம் இ
ந்தத தானங்களிலே பாவிக்கப்பட்ட பாவ
னைகளிற் செல்லாமல் மனததுக்குப் பற்று
தலும் சித்தத்துக்குச் சிந்தித்தலும் இல்லா
மல் நிசசலம பண்ணினால்,

ஒளி உலும் உள்ளம் ஒன்றும பாவியாது
உறவேநோக்கி—சித்து ரூபமாகிய ஆன்மா
ஒருபாவனையும் இல்லாமற் சொரூப பாவ
னையே பண்ணிக்கொண்டு,

எளிய அப் பொருள்மேல்பற்று அற்று
இருப்பவன் யோகி ஆவான்—எளிமையாயு
ள்ள தேகாதி பிரவஞ்சத்திற் பற்றுதலில்லா
மற சிவோகம் பாவனை பண்ணிக்கொண் டி
ருக்கிறவனே சிவயோகி யாவான் எ-று. ( )

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௫௫

கேவல சக்ரங்கள் நீங்கிச் சுத்தாவத்தை
கில்நிலைபெற்று நிறபதே முத்தி நெறியெ
ன்று அருளிச்செய்கின்றார்:-

என்றீர்க்கழிநெடிவாகிரியவிருத்தம்.

நித்திரையும் பராக்கிணைய நீக்கிச் சித்த
மொருநிலையு நீங்காம னிறுத்திக் கொண்டா
ல், சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேரா
தாகிச் சேரும்வகை சேராமற் செல்ல நின்
று, மத்தமன முதலான வவத்தை யொன்
று ம்ருவாத வகைநிற்கு மதுவே யாகும்,
முத்திநெறி யென்றுமறை யிடைவி டாது
முறையிடவு மாகமங்கண் மொழியுங் கா
ணே.

(இ-ள்.) சித்தம் ஒரு நிலையும் நீங்காமல்
நித்திரையும் பராகிணையும் நீக்கி நிறுத்தி
க்கொண்டால்—சித்தத்தை ஒரு விடயங்களி
லேயும் செல்லாமல் கேவல சகல நீக்கித்
தராக நிலைபோலச் சுத்தாவததையில் நிறுத்
திக்கொண்டால்,

சித்தம் ஒரு பொருளினையும் சேராதாகி
—வ்விடத்துப் பூர்வ வாசனையால் மனத்
தொகுப் பறறுதற் றொழிலும் சித்தத்துக் கி
ருவிடமாகிய சிந்தித்தற் றொழிலும் பொ
ருத்தமல,

நூ தேவிகளாலோதகர வுரைபாட்டம்,

சேரும் வகை சேராமல செல்லநின்று—
பொருந்தப் பட்ட விடயங்க ளொன்றுக்
பொருந்தாமல் நீங்கி நின்று,

மத்த மனம் முதல ஆன அவததை ஒன்
றும் மருவாத வகை நிறமும் அதுவே ஆகு
ம—விடயங்களிற் செல்லாநின்ற மன முத
லான தந்தவ முப்பத்தாறுடனும் தாத்து
விகங்களுடனும் கூடி நிற்கிற சகலாவத்தை
யும் தேவலாவதையும இவைகளொன்று
ம பொருந்தாதபடி சசிதாநந்த சிவாந்நி
ய சாட்சாதகாரர்மா யிருந்தும் அதுவே சுத
தாவதையில் நிறபதாகும்,

முத்தி நெறி என்று மறை இடைவிடாது
முறையிடவும் ஆகமங்கள் மொழியும் காண்.
—பஞ்சபாச பந்தநிவாததிகளும் இதுவே
வழியென்று வேதாசுமங்கள் இடைவிடாது
நசொல்லும்; அதனைக் காண்பாயாக என்று.

“சுத்தாவத்தை” என்பது நினமலாவத்
தை யென்றறிக. நினமலாவத்தை யாவது
சிவசொருபமாகிய ஞானசாரியனாலே இந்
திரிய வியாத்தியுடன்கூடி நமமில அநநிய
மான உனது சொருபத்தை யறிந்தாயின்
நாமே நீயென்று போதிக்கப்பட்டவன்
ன் சிவனைக்காட்டிலும் அநநியனே.

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௫௭

த்திததல் தெளிதலைசெய்து, அண்வாதி ப
சுப்பாசங்களை நீங்கி, சச்சிதானந்த சொரு
பமாகிய சிவததையே அநந்தமாயமாகச் சாட்
சாதசரித்து, அதிலே அமுருதி, அதுவே யச
ய, காச மறற்கண் நுரியபிரகாசத்ததுடனே
கலந்து பின்னையொன்றுங்காணாததுபோல,
பககாரணம் சிவகாரணமா றிருக்கை, அது
நினமலசா உகிரம் நினமலசொப்பபனம் நின்
மலகமுருதி நினமலதுரியம் நினமலதுரியா
தீதம் என ஐகநாம. அவற்றன் நினமல சா
ககிரமாவது நிஷ்மல சாகிராவததைக்குத
தானமாகிய இருதயத்தில் சிவசத்தியுடனே
கூடுதலால் உப்பளத்திலே விழுந்தது உப
பாமாதுபோல, சிவபூதமாய அகார உகார
மகார விந்துநாதங்கள், கிரியாசத்தி ஞானச
த்தி இசச்சந்தி ஆதிசத்தி பராசத்திகளுட்
லும், மனம் புருதி அகங்காரம் சித்தம் உள
ளமெனலும் ஐந்துடனுங்கூடி, பாடுந்திரிய
ங்களாற காணப்பட்ட சத்தநாதிவிடயங்களை
சுசிவாகாரமாகவும், விடயங்களைச் சிவா
நந்தமாகவும் அதுபவிப்பது; நினமல சொ
ப்பனமாவது சாகிராவததைக்குக காரண
மாகிய அகாரம் உகாரத்திலும், புறத்தில் வி
டயங்களைப் பற்றுமனம் அகங்காரத்திலும்.
கிரியாசத்தி ஞானசத்தியிலும் ஒடுங்க, அக

‘நுஅ தேவிகரலோததர வுபாபாடம.

ராதி நான்குடனும், அதைப் பிரோரிப்பதா
கிய உகாரர்தி நான்குடனும், அதற்குப் பி
ணனாகிய ஞானத்திமுதல நான்குடனும்க
டி, சொப்பனுவததைத தானமாகிய கண்ட
த்தானத்திலே அந்தக்கரண விருத்தியுடன்
சிவோகம் பாவனைபண்ணி நிற்பது. நின்மல்
சுமுத்தியாவது சொப்பனுவததைக்குக கா
ரணமாகிய உகாரம மகாரத்திலும், நானென்
து திரிகிற அகங்காரம் புத்தியிலும், ஞானச
த்தி இச்சாசத்தியிலும் ஒடுங்க, புத்திமுத
லான மூன்றும், அதைப் பிரோரிகளும் மகார
தி மூன்றும், அதற்குப் பிராணனாகிய இச்
சாசத்தி முதல் மூன்றுடனும்கடி, சுமுத்
தித் தானமாகியதாலு மூலத்திலே தேகேந்
திரிய வியாபார மற்று வாசாம கோசரமாய்
ஞாதுரு ஞான நேய மென்னு ‘மூன்றாகச
சுகததை அதுபவித்து நிற்பது. நின்மல து
ரியமாவது சுமுத்தியவததைக்குக் காரண
மாகிய மகாரம் விந்துவிலும், பகுததறியும்
புத்திசித்தத்திலும், இதற்குப் பிராணனாகிய
இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியிலும் ஒடுங்க, சித்
தமுதலாகிய இரண்டும் அவைகளைப் பிரோ
ரிப்பதாகிய விந்து நாதங்களுடனும், அதற்
குப் பிராணனாகிய ஆதிசத்தி பராசத்தியுட
னும்கடி, துரியாவததைக்குத் தானமாகிய

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடும். ௫௯

புருவமததியத்திலே தேகேநதிரிய் அந்தக
காணங்களின வியாபாரம ஒழி மூமிலல்ம
ல், கேவலம் ஞானமாததி மா யிருப்பது;
நின்மல துரியாதீதமாவது துரியாதீதாவத
தைகக்குக் காரணமாரிய அநாகத நாதமென
ஹம் பராசத்தியும், சிவாநநதாநுபவியாகிய
ஆனமசொருப ஞானமாகிய உள்ளமும், நி
ன்மலா தீதாவதைகருத தானமாகிய பிர
மாந்திரத்திலே அகண்டாகார சச்சிதாநந்
தாததுவித பரிபூரண சிவாநநதானுபோகத
தை இரண்டறப் பெற்றி ருப்பது; இந்தத
துரியாதீதாவதை உன்மனைக்கு மேற்பட
டிருக்கிற பரமமோட்சம். இதைப்பெற்றவே
நிவிர்த்திமுதலான பஞ்சகலைகளும் அனன
மயமுதலான பஞ்சகோசங்களும், நகாராதி
தூல் பஞ்சாக்கரமும், அகாராதி சூகசுமப
ஞ்சாக்கரமும், சதகியோ சாதாதி பஞ்சம
ந்திரங்களும், பிரமாமுதலான பஞ்சகாதத
ர்களும், சுத்தவிததைமுதலான பஞ்சததது
வருகிலும், மன முதலாக் உள்ளததுடனே
அந்தக்காணங்கள் ஐந்தும், வைகரி முதலா
ன அசுக்குகள் ஐந்தும், கிரியாசத்தி முதலா
ன பஞ்ச சத்திகளும், ஆணவாதி பஞ்சபா
தங்களும், சாவோபாதிகளும் நீங்கும். இங்
னும், நின்மலதுரியாதீதாவதையை ஒரு

கூ 0, தேவிகாலோததர வுரைபாடம்.

பசு கறககிற நேரமாதநீரமாயினும், விலலி,
றகழன்ற அடிபு புமியிலே விழுமளவாமின
ம், கண்ணிமைக்குமளவாயினும் பெற்றவ
ன் மீண்டும பிறவான என்று அறிக. (கக)

மனோவியாபாரமும இலலை, மனத்தான்
அறியப்படும பொருளும் இலலை, அறிவானு
ம இலலை, தன்விடத்திலேதானே தானிருந
து விடயங்களை எல்லாம் விட்டு நீங்கினவனா
ய, சிவசாட்சாதகாரமாயிருப்பவனுக்குச் ச
முத்தியவதத்தையில தத்துவங்கள் எல்லாம்
ஒழித்துநிற்கும் நிலைபோல் நிற்கும் என்று
சிவசுமங்கலிலே அருளிச்சொன்னிருக்கையா
ல, குறுகித்தொருபடியா சொன்னமாயிய
தனவிடத்திலே அடங்கியதாகிய அந்தச
சுத்தாவதத்தையே மோட்சசொருபுத்தாதன
மென்று அதுசுத்தானம் பண்ணிக்கொண்டி
ருக்கிறவன் மீண்டும பிறவாமல் சிவசாயுச
சியத்தை அடைவனென்று அருளிச்செய்கி
ன்றான்.—

பொருண்முழுது மடையாமன் மனத்தை
வாங்கி நெஞ்சகத்தே பொருநதுவித்தபொ
ழுது தோன்றும், இருளதுநன் ஞான
ளி பதுவிடங்க வெப்பொழுதும வந்த
யே யியற்றிக கொள்க, பரமதுவாயிலத்த

தேவிகாலேலாத்தர வுரைபாடம். ௧௬௧.

யங்கு மின்றிப் பற்றினறி யவதனையின்றி நி
னைதெவொன்றை, உரனுடைத் தியானிகளு
யுறையின் றுரோ பிறப்பில் வநிலததை யு
றுகின் றுரோ.

(இ-ள்.) மனத்தை பொருள் முழுதும் அ
டையாமல வாங்கி நெஞ்சுகததே பொருந
து விதத பொழுது—மனத்தை இருவகை
மாயையின்கண்ணுள்ள சாவ விடயங்களிது
மபுறமுமல தமமிடத்திலே அபுநபுரபடி
நிச்சலமாகப் பண்ணினபொழுது,

தோன்றும இருள் அலும நலஞான ஒளி
ய்து விளங்க எப்பொழுதும் வாதனையே இ
யற்றிக கொள்க—மன நிச்சலத்துக்கு மேற
பிரகாசிக்கப்பட்ட நினமலமாகிய சொருப
ஞானம் இடைவிடாமல விளங்குமபடி ஞா
னோபாயத்தை எப்பொழுதும் பண்ணுகுந
வர்,

புரமது ஆய இலந ஆகி அங்கம் இன்றி
புற்று இன்றி அவததை இன்றி நின்ற ஒன
றை உரன் உடைய தியானிகள் ஆய் உறை
கின் றுரோ பிறப்பு இலா அநிலததை உறு
கின் றுரா—அவங்னா, உன்மனநந்தமாய நி
ருபர்தியாய நிராகாரமாய் நிராலம்பமாய
ஓர் அவததைகளும் இல்லாததாய நிற்கின்ற

கூஉ தேவிகர்லோத்தர வுலாபாட்டம்.

சகசிதாநந்ர பரிபூரண சிவாநநநிய சாட்சி
த்காரமாய் வி ருங்கும் சுததாவத்தையை ஆ
நவரதமும அநீசநதானம் பண்ணிக்கொண்
டிருக்கிற சீவன்முததாகளே பிறப்பற்ற சி
வ சாபுச்சியத்தை அடைகின்றவர் ஆவா.
எ-று. ஏ - அசை. (கூஉ)

சுகதுகக ஏதுவாயிருக்கிற விருபபு வெறு
பபுகளும், தேவதாவுபாசனையும், புண்ணிய
பாவங்களும், கனமபலங்களும், பதப்பிராப்
திகளும், இவைகள் உண்டாவதற்குக் கார
ரணமாகிய உயிர்சசாராவு பொருட்சநர்வுக
ளும், நீங்கிய தபோதனர்களிடத்துச் சிவமி
ரண்டற விளங்குமென்று அருளிச்செய்கி
ன்றார்:—

துக்கசுக மாசைவெறுப பென்று கூடுந்
துவந்துவங்க ளிரண்டவைபோற் சொல்ல
ப்பட்ட, மிக்கதெய்வ மடவார்க டன்மா த
ன்ம மெய்ப்பலனகள் பெறுவபே றுளவா
மென்று, தொக்கவுள மதுவாகும் பிறப்பை
யாககுந் தொடர்பெனவே துணிந் தந்தத
தொடர்பை யாக்கும், தக்கபொருட் சார்வு
யிர்சசார் வடைய நீக்குந் தவத்தோர்பாற்
சிவம்வந்து சாருங காணே.

தேவிகாலைத்தர வுரைபாடம். கூட.

(இ-ள்.) சுகம் துகம் ஆகை வெறுப்பு
என்று கூடும் அவ்ந்துவங்கு இரண்டு—சு
கதுக்க ரூபமாகிய பிறவிக்ரு வதுவென்று
செரில்லப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகள் ஆகி
ய் தொடர்ச்சிகள் இரண்டும்,

அவைபோல் சொல்லப்பட்ட மிகக் தெ
யவம் மடவார்கள் தன்மா தன்மம் மெய்ப
பலன்கள் பெறுவ பேறு உளது ஆம் என
து—முன் சொல்லப்பட்டவைபோல், பிற
விக் கேதுவாகிய பிராமா முதலான தேவதோ
பாச்சீன்களும், அவர்களுடைய சததிகளி
ன் சம்பத்தும், இவற்றால் வரும் புண்ணிய
பாவங்களும், சித்திகளும் பந்தப்பேறுதலும்
உண்டாம் என்று,

தொக்க உளமது ஆகும் பிறப்பை ஆகரு
ம் தொடர்பு எனவே துணிந்து—இங்ஙனம்
சொல்லப்பட்ட இவைகளிற் பொருந்திய
உள்ள மானது அததற் கேற்ற பிறப்பை உ
ண்டாக்குந் தொடாச்சியென் றறிந்து,

அந்தத் தொடர்பை ஆகரும் தக்க பொ
ருட்சார்வு உயிச சார்வு அடைய நீக்கும்
தவம் தார்பால் சிவம் வந்து சாரும் காண்
—தொடர்ச்சியை உண்டாக்கத் தக்க
பெண் மணி முதலிய பொருட்சார்வுகளையு

சூர டேவித டெலாததா வலாபாடம.

மயரா ரிதா மனைவி மகக்ள முதலிய உயி
ராசாரவுதன் மம, முழுதுமீ நீக்கிய தபோத
னா ரிடத்தினை சிவம இரண்டற விளங்கு
பு நி அறிந்த மாரவாயாக எ - று. ஏ
அநா. (கூரு.)

சிவநகை இரண்டறப பெறலிருக்கும் சி
வன முதலான வாராககியததால தேகம
விடவெண்ணு சென்று அருளிச்செய்கின
பு. —

உடம்புடனே உபாயததால விளங்கித்
தோன்று முள்ளொளியாமபர சிவமவந து
தறமோதே, திடம்படவே சிவன்முத்த'னா
தும் விடடாற செலவாமவன பரமுத்தி தன
னைசசோ, விடம்படுமெரு ஞானியுடல் வே
ண்டா வெனதே ரிப்பொழுதே வலியவிட
வெண்ண வெண்டா, கடன்கொள்வினை த
ன்னளவு நின்றையநதா காயமுமங் கதன்பி
ளனே கழியுங் காணே.

(இள.) உடம்புடனே — இரதச் சரீரத்
திருக்கையிலே தானே

உபாயததால விளங்கித் தோன்றும் உள்
ஒளி ஆம பாலிவம வநது உற்ற பேதே —
மன நிசரல உபாயததால பிசகாதுத்

தேவிகா லாகதர லாபாடம். சுந்ரு

தோன்றுகின்ற உன்னொளியாகி சிவாநக
நிய சாட்சாதகாரம் விநாயகிப் போதே,

திடும்படவே சீவன் முத்தன் ஆகும்—
திடமாகச் சீவன் முத்த னான்,

விட்டால் அவன் பரமுதநி தன்னைச் செ
ல்லும்—பிராரத்த சரீரம் நீங்கினால் அவன்
பரமுததியைச் சென்றடைவன்.

சேர விடம்படும் மெய்ஞ்ஞானி உடல
வேண்டா என்றே இப்பொழுதே வலியு
— எண்ணவேண்டா — சர்வ பிரவஞ்சமும்
விடம்போலத் தோன்றப்பட்ட சீவன் முக
நனவன் சரீரம் வேண்டா வென்று இப்
பொழுதே வலியுவிட நினைக்கவேண்டிவ தி
லலை,

சுடன் கொளவின தன் அளவு நினறே அ
ந்தக்காயமும் அதன் பின்னே கழியுமகாண்
—எடுத்த உடலுக கடுத்த பிராரத்தம உள
ளமடமும் இருந்து அந்தச் சரீரமும் பிரார
ததந் தொலைந்தபின்னர் நீங்காநிற்கும், நீபா
ரப்பாயாக எ-று. எ-சங்கை, (நசு)

இங்ஙனஞ் சொல்லையபடி சவன் முத்தித்
தன்மையும், தேனந் தத்திலே பரமுதநித்
தன்மையும் முத்திககேதுவாகிய உபாய
முங் கூறி, சிவநாயகியிலே அவ்வியத்

சுருக தேவிகாலோத்தர வுஷாபாடம்.

தமாயிருப்பும் சிவ தத்துவத்தோடு கூடிய
சிவன் முதலாயின பைசுதன்னிய மானது
தேகநிவகிப பர்முத்தியாமளவும இருக்குந்
தனமையை அருளிச செய்கின்றார்:—

ஆதத்தே அங்கார வடிவ் தாகி யருவினை
செய தகங்கார மாரு மாய, மோகத்தைத
திறககின் மொழி பிறப டாத முத்திதல மினி
தவிகுரு மொழிந்த தன்றிச, சோகத்தைத
தருமுடலை யெலலாம வீடகீச சோராத வ
நிவாகிச சுத்த ரூபம், ஆகததான் பாவித்தா
ற சத்தி யெலலா ம்மவிடுகை பரமாஸ்த ம
நிவார தாமே.

(இ-ள.) ஆகத்தே அங்கார வடிவது ஆகி
அருவினை செய்து அசங்காரம் ஆகும மாய
மோகத்தைத திறககின்—இருதய கமலத்தி
லே நானென்ற அகங்காரத்துடனேகூடி,
அதனால் அழககடைந்து அந்தக கரணத் த
லைவுடன் கூடிக் கன்மங்களைச் செய்து, நான்
சுகி நான் துகி நான் காத்தா நான் போகி
யென்று இங்ஙனம் அநேக விதமாக அகங்க
ரிபுரும் அகங்கார சோகப் மாய்ப பொய்யா
யிருக்கிற மயக்கமாகி நமசிவை நீங்கினால்,

மொழியில படாத முத்திதலம் இனிது
அளிக்கும்—வாக்கிறந்த வேதம் வீட்டை
இனிதாகக் கொடுத்

தேவிகா/லாததர வுலாபாடம். ௬௭

மொழிந்தது அன்றி—இங்ஙனம் சேரீல
லப்பிட்ட உடற பறறலலாமல்,

தோகத்தைத் தரும உடல் எல்லாமவிட
டு—துகக் ஏதுவா இருக்கிற சரீரத்தைதும்
ஆணவாதி பஞ்ச பாசங்களையுட்கி,

பரமார்த்தம் அறிவாரா—பரமார்த்தம் உ
ணர்ந்த சீவன்முததர்கள்,

சோராத அறிவாகி கத்தருபம் ஆந்தநா
ன் பாவித்துச் சத்தி எல்லாம் அறவிடுக
—நினைமலமாய நித்தியமாயிருக்கிற சிவானு
நிய சாட்சாதகாரத்தைப் பொருந்திச் சி
வோகம் பாவனைபண்ணிப் பிரார்த்த கன்ம
த்தால் உண்டாகும் போகத்திற பறறறறிரு
க்கக்கடவா எ-று. தாம்-ஏ-அரை. (௩௫)

வர்க்காசிரம தருமங்களை எல்லாம் விட்
டுச் சொச சொபுபத்தை அறிந்தவா அப
பாவனையே பண்ணக்கடவா என்று அருளி
ச்செய்கின்றார்:—

கலிவ்ருததம்.

மாசசிர மமமென வைத்தவும்
செய்ய சாதி குலமெனச் சோததவும்
ஐய மின்றி யறவிட டறிந்தவா
செய்ய ஞானத திரளைச் சிந்திக்கவே.

௯௮ தேவிகாலோத்தர வுண்பாடம்.

(இ-ள.)- வையம் செய்ய சாதிசூலம் என
சேர்த்ததவும், ஆச்சிரமம் என வைத்தவ்ம
ஐயம் இன்றி அறவிட்டு அறிந்தவர்—உலக
இயற்கைகளையும், பிராமணன் கூத்திரியன்
வைசியன் சூத்திரன் அநுலோமன் பிரதி
லோமன் அநநியசாதி என்னும் சாதிபேத
ங்களையும், பிரமசரியம் கிருகத்தம் வானப
பிரததம் சந்நியாசம் என்னும் ஆச்சிரமங்க
ளையும், சந்தேகம் இல்லாமற் பற்றறவிட்டு
நீங்கிச் சொசொருபத்தை அறிந்தவர்,

செய்ய ஞானத் திரளை சிந்திக்க ா நின்
மலஞான சொருபமாயிருக்கிற சொச்சொ
ருபபாவனையே பண்ணக்கடவா எ-று. ஏ-
றறசை. (நக)

இந்தசசிவன் முததா ஒன்றினாலும் வசி
கரிககப்படாமலிருக்கிற பரமசுத்தந்தரத்தை
இரண்டு திருவிருத்தத்தினால் அருளிச்செ
பகின்றார்:—

ஷே வேற.

கடைபடு முலகிய றன்னைக் காண்குறிக்
உடையவ றெனையிலை யானுடை யாரிலை
அடையவு மெனக்கிலை யானு மன்ன்தே
டையிது நிலையெனின் மமிய னைரோர்.

தேவிகா லோத்தர வுபாபாடம். ௯௬

(இ-ள்.) கடைபயிற் உலகியைத் தன்னைக்
காண்குறில் — சிறுமையாகிய உலகியைத்
கையைக் காணுமிடத்து,

எனை உடையவர் இலை — சிவபருமானுக்
கு நான் பூசகனுமாய வேந்தகனுமாய்க் கா
ணேன், எனக்குக் கர்த்தாவாகவும் வேறொ
ருவர் இல்லை,

யான் உடையார் இலை — எனக்குச் சிவ
பெருமான் பூசிக்கடி பட்டவருமாயத் தியா
லிகதப்பட்டவருமாய நான்காணேன், என்
னை அடிமையாக உடையவாகனும் இல்லை,

எனக்கு அடையவும் இலை — எனக்குச்
சென்றடையும் பொருளும் இல்லை,

யானும் அன்னதே — என்னைவந் தடையு
மபொருளும் இல்லை,

நடை இது நிலை எனில் நான் தமிழன் —
இங்ஙனம் கூறியவிதங்கள் எல்லாம் பரமார
தம அல்லாமையால், பரமார்த்தமாக வி
சாரிக்கில் சச்சிதானந்த சிவானந்திய சாட
சாதகாரமாயிருக்கும் நான் ஒருவனுமே உ
யான் எ-று. அரோ-அசை. (௩௭)

செர்ச்சு க் 4லிடபா.

நித்தனும் பரமேசன் யானென்று நிச்சயி
க்கின், முத்தனல நெனிணுமவன் முத்தன

எ3 தேவிகாலோததர வுஷாபாட்டம்.

முயிருடம்பின், பெத்தமற ஞானததாற் கா
டசிபெற்ற சாநதியுடைச, சித்தனாயப் பொ
ருடபறறுத தீர்நதுவி டடையுமால்.

(இ-ள்.) நித்தன் ஆம பரமேசன் யான்
என்று நிசசயிககின் அவன் முத்தன் அலன்
என்னும் முததன ஆம— நித்தனாயச சா
வகாததாவா யிருக்கிற பரமசிவன் நானே
என்று யாவன ஒருவன் நிசசயம பண்ணி
னான் அவன சமாதி கூடாதிருநதாலும், சிவ
ன் முததனாவன்,

உயிர் உடம்பில் பெத்தம அற ஞானததா
ல் காட்சி பெறின் சாநதி உடைச சித்தன்
ஆய் பொருள் பறறுத் தீர்ந்து வீடு அடை
யும்—சாரமுதலான சாவபந்தங்களும்நீங்க,
ஞானக கண்ணினுல சச்சிதானந்த சிவா நந
நிய சாட்சாத்காரமாயிருக்கும் சிவானுபூதி
யைக கண்டபொழுது, சாந்தமாகிய மன நி
சசலத்தை உடையவனாய், சாவ பதார்த்த
ங்களிலும் பறறறு, சிவசாயுசசியத்தை அ
டைவன ள்-று. ஆல-அசை. (ந.அ)

சித்துக்கு அபின்னமாகச சிற்சொற்ப சி
வாநநியமாயிருக்கிற சிவோகமபாவனா ரூப
யோகத்தை நிசசயித்தவனே சீவன் முதத
னென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

தேவிகா டோததர வுரைபாடம். ௭௩

எல்லையிலா நூல்களெல்லாம் பிறப்பிளியே
மீசுமினனச, சொல்லுகின்ற வததாநான்
சொலப்படுமத குணநதொடரும, அல்லிலா
வான்மர்வா யறிவளவை யளகநின்ற, தெல்
லையிலா தெனினுநாவிரி நிலையமில் யறிந்.

(இ-ள்.) எல்லை இலா நூல்கள் எல்லாம் பி
றப்பு இளியே ஈசன் எனச சொல்லுகின்ற
வத்து நான் — அளவுபடாத வேதாகமமுத
லான நூல்கள் எல்லாம் சரீரம் இல்லாதவ
ன் என்னும பிறப்பு இல்லாதவன் என்னும
சர்வகர்த்தா எனனுஞ் சொல்லப்பட்ட பர
மசிவனும நானே,

சொலப்படும் அக்குணம் தோடரும அ
ல்லல் இலா ஆன்மா ஆய் அறிவு அளவை
அளக்கின்றது எல்லை இலாது எனினும நான் — சொல்லப்பட்ட அக்குணத் தோடாச
சியினுலே வரும் நுகரம் இல்லாத ஆதமா
வாய். பரமாத் சொரூபமாய, சர்வஞ்ஞத்
துவ முடையவாய, சர்வபரிபூரணமாயிரு
ப்பதாயினும் அப்பர மானமாயும நானே,

இதில ஐயம் இல்லை நீ அறி — இங்ஙனஞ்
சொல்லியுதிற் சந்தேகம் இல்லை, நீ அறிவா
யாக ள்-து. (நகூ)

௭௨ தேவிகாலோத்தர வுஷாபாட்டம்.

திருவிதம்ப சொரூப மாய்ச சிவாநநிடி
யோக நிட்டா பரனாயிருக்கிற சிவன் முத்
தனனவன் தன்மா தன்மாதி மலினவாசனை
ரி லின் லுந் திருமபப படடிருக்கிற் சித்த பு
ததியாதி கரணங்களினால் பிராரதத வாசனை
மாத்திரம் பிரவிாத்திககப படடு, சித்துரு
ப பிரகாசத்தினுலே பரிபூரண பரம சுதந்த
ர சொரூபமாயிருக்கும் பரமசிவைக்கிய அ
நுசந்தான சொரூபியா யிருப்பனென்று ஒ
ன்பது திருவிருதத்தினால் அருளிச் செய்
கின்றார்:—

“அறிவாகிச் சுத்தனா யறிவானாய் வேருகி
ச, குறியாது கொளல்வீடு கூடாது கூறுங்
கால், அறிவார்தா மிலராகிச சோகாதி ய
டையானாயப, பிரியாத பரப்பிரம் மெனநி
றபன் பெண்ணணங்கே

(இ-ள்.) பெண் அணங்கே—பெண்களில்
சிறந்த கற்பாகிய அழகையுடையாளே,

கூறுங்கால அறிவுஅகிச சுத்தன் ஆய் ,
றிவான் ஆய வேறு ஆகி குறியாது வீடுகொ
ளல்கூடாது—சொல்லுமிடத்துச் சித்துரு
பனாய், நின்மலனாய், சாவத்தையும் அறிபவ
னாய், பஞ்ச பாசங்களுக்கும் வேராய், சிவா

தேவிகாஜலாததர வுரைபாடம். எந்.

6நநிய சாடசாதகாரத்தை அறியாதபேரது
முத்தியடைதல கூடாது, (ஆதலால்)

அறிவார் இலா ஆகிச சோகாதி அடை
பான ஆய்ப் பிறியாத பரப்பிரமம் எனநிற்ப
ன்—சீவன்முத்தன, சாவாநீதனாய் ஸ்வஸம்
வேத்தியம் ஆகையினாலே அறிவானும் அறி
பப்படும் பொருளும் இல்லையாய், ஞாதுரு
ஞானனோயம் என்கிற சங்கற்ப ஞானங்களு
ம இல்லையாய், சமரசமாய்ப் பிறிவந்நிருக்
கிற பரப்பிரம சொருபந் தானாயிருப்பன்
எ-று. (ச0)

அதிரேச்சுழிநெடியல்கிரியவிருத்தம்.

நீடிய தலைகா லெருகு நிராமயிர்த தோல
னிலே, மூடிய வுடலுங் காணுங் கனவெனு
முளத்தனாகி, கூடிய விதனின ஞானக குறி
புடைத துயிரோ யென்னும், கேடிலா தென்
றுனாககிற் கேடிலா ஞானமாகும்.

(இ-ள்.) நீடிய தலைதா ள எங்கும் நிராம
யிர்த் தோலினாலே மூடிய உடலம் காணும்
கனவு எனும் உளத்தன் ஆகி - நிலைபெற்ற
கனமுதல் பாதமளவாக எவ்விடமும் சிலை
கொண்டு முடினாற் போல நிறைந்த முயிர்த்
தோலால் மூடப்பட்ட சரீரம் கனவுபோல
ப் பொய்யென்று அறிந்தவனாய்,

எசு தேவிகா லோபதர வுரைபாடம்.

கூடிய இதனில் ஞானகருந் உடைத்து,
உயிராளனானும் கேடு இலா துள்ளனும் மேல்
ககின கேடு இஷாஞானம் ஆகும்—இவ்வா
று பொருந்தப்படட சரிதநில சிம்துமதன
னுடைய சொந்தம் நிதநியமெனனும் சித
துருபமெனனும் ஞானச கணலினுடேல பா
ககின பரமாயிருக்கிற ஞானசொருபமேயா
வன எ-று. (சக)

கொச்சுக்கலிப்பா.

நிற்பனவு நடப்பனவு மாயியங்கு நீடுயிர்
கட, கொப்புடைய தாயதநதை யீசனுமாயு
ள்ளோனான, கைப்படவு முத்தியினிற் காம
ராயத் துரியததே, நிற்பவாக ளருசசனையா
லெனனையே நினைவரால.

(இ ள்.) நிற்பனவு நடப்பனவு ஆய்இ
யங்கும் நீடு உயிரகடகு — சராசரங்களாய்
நிலைபெற்றிருக்கும் உயிரகடகு,

ஒப்பு உடைய தாய தநதை ஈசனும் ஆய்
உள்ளேன் நான்—பொருந்திய மாதாவும் பி
தாவும் காததாவும் நான் இருக்கின்றேன்
ஆதலால்,

கைப்படவு முத்தியினில் காமா ஆய்
நியுத்தே நிற்பவாக ளருசசனையால் என்
லையே நினைவா—சிவ ஹக்கியதைப் பொ

தேவிகா லோகதா வுரைபாடம். எந்

ருந்தவேண்டுமென்று மோட்ச விசையை உபயோகனாய் உபாதித்ததற்கு நுரியாவதற்குத் தைரையினை அடைந்த பிசகுநாசனமாசுகள் பூசைபண்ணும இடத்துமென்னையே தியானிக்க நூப பூசிப்பவர்கள் என்று அல-அசை.

“நாணுத தூரி யம்” என்றது சாபுச்சியுத
தை.

அரசோகத்தின் உலாசீரி விளாத்தம்

நான முகன முதலாந்தேவா நராநாச ரிய
ககா சித்தர், எனையோ சொச மெல்லாம
விதிகளு மெனனைப்போற்றும், ஆனபின வ
வனேபுசைக் கருகனென நிறந்தோடொலா
ம, தேனியர், குழலாய்நெஞ்சாற் சிறந்தன
வெனக்கேசெய்வாரா.

(இ-ள்) தேன அமா குழலாய-வணி
கள் விசும்ப மெய்ககினற அளகததை உ
யாழை

நான் முதன் முதலாம் தேவா - பிரமன்
முதலாம் தேவா என்றும்,

நரா நாக இயக்கா சித்தா ஏனையோ எ
சகம எல்லாம் விதிகளும்—மானிடரும் நா
கலோகாரிகளும் இயக்காசனும் சித்தாக
ளும் இவர்களல்லாத மற்றவர்களும் செய
பும சமஸ்தகிருதுக்களும்,

என தேவிகாலோததர வுரைபாடம்.

என்னே! போற்றும்—என்னையே கர்த்தா
வராகபபேணும், (ஆதலால்)

ஆனபின் அவனே பூசைகரு அருகன் எ
ன்று அறிந்தோர் எல்லாம் நெஞ்சால் சிற
ந்தன எனக்கே செய்வார—அவை முற்ற
பெற்ற பின்னா ஏல்லாபபூசையுங் கொள்
வது நாம் ஆகையால் அவனே பூசைகொள்
வதற் கருகொன்று எல்லாவகையானும் தங்
கள தங்கள் மனத்துக்கிட்டமான பதார்த்த
ங்களை நமக்கே நிவேதனம் பண்ணுவார்கள்
என்று. (சீட)

கொச்சக்கல்பா.

ஆற்றரிய தவம்பலபூண் டடவியீழல் கா
லசயிலம், போற்றரிய புனலவெயிலுண் டெ
ழந்துநின்று பொறுப்பதுவும், எற்றவருக்
குயிருடம்பு முதலாக வீவதுவும், நாற்றி
சையோர் பூசையிவை நான்கொள்ளே னெ
ன்றேகாண்.

(இ-ள்.) நாற்றசையோர் ஆற்ற அரிய
தவம் பலபூண்டு—நாலுதிகுகி லும உன்னா
செயதற்கரிய தவங்கள் பலவற்றும் கொ
ருந்தி,

அடவி அழல் வெயில் சயிலம் நின்று
போற்ற அரியகால் புனல் ஊண் துறந்து

தேவிகாலோததர வுரைபாடம். ௭௭

பொறுப்பதுவும் — கானகத்தில் புஞ்சாக்கி
கிரிமததியில வெயிலில நினறும் மலைகளிலே
நின்றும் பசியை நீக்குதற்குரித்தலலாத வா
யுபட்சணஞ்செய்து சலபானம பண்ணியுந்
பிசிப்புகளைத் துறந்தும நிராகாரமாய்ச் சசி
ததிருப்பதுவும்,

ஏறறவருக்கு உயிர உடம்பு முதலாகாவ
துவும் பூசை இவை நான் தெளவேன் என்
றே காண் — தமமிடத்தவந்து கேட்பவர்க
ளுக்குச் சரீரம் பிராணன் முதலான பொரு
ள்களைக் கொடுப்பதுவும் ஆகிய இங்ஙனம்
சொல்லப்பட்ட இவைகளை நாமேகைக்குகா
ண்டு பலன் கொடுப்போமென்று கருதியே,
நீ அறிவா யாக எ-று. (சச)

ஆனநிலை யாவுடைய பூதங்க ளனைத்துந்
ன, ஏனையவை யாவையுள வெவையுநான்
நூலுநுண்மை, ஆனவியா வையும்ல்லே னெ
னையறியி லறிவோர்க்கு, ஞான மொன்று
மென்னுருவ நானேயெவ் வுயிராக்குறவும்.

(இ-ள.) ஆனநிலை ஆ உடைய பூதங்கள்
அனைத்தும் நான் — * புவனாதிகளுக் காதார

* இருவகை மாயையினிடமாசுத் தோன்றிய பஞ்ச
பூத முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவ
ங்களு நாமே எனப் பொருள்கூறினும் அமையும்.

௮௦ [தேவிகாஸோத்தர வுபாபாடம்.

எல்லாரும் தொழும் ஈசன்—சாவான்மா
கதளும் வழிபட்டு வணங்கும் கடவுளும
நாம,

எனக்கு அவததை எவையும் இலை—எம
ககொரு அவந்தையும் இல்லை,

நிலலாத உலகத்தை மிக நீங்கி நிற்பேன்
நான் — அநித்தியமா ஈருககிற பிரவஞ்சத்
தை மிகவும் நீங்கிப் பிரவஞ்சாதீதமாய் நிற
போம் நாம எ-று. (சுக்ர)

சுல்கிலைததை.

ஒன்றுடனுங் தோய்விலலா ஞெத்தா
மிக் காரிலலா னுலக மில்லான், நின்றநினை
வுக்கெட்டா நித்தனகா ணப்படா' னெஞ்சி
னிற்பான், பொன்றுபிறப பிச்சிமுதலா மறி
வினனிட் களன்பழையொன் பொருளகளி
ல்லோன், என்று நினைந் தடிக்கடியும் பிரம
மென நோக்குதலே யியலபதாகும்.

(இ-ள.) ஒன்றுடனும தோயவு இலலா
ன்—சாவோபாதிக்குடனுங் கூடாதவர்,

ஒத்தா மிக்கா இல்லான்—ஒப்பு முயா
வு இலலாதவர்,

உலகம் இல்லான்—பிரவஞ்சாதீதர்,

நின்ற நினைவுக்கு எட்டான் — வாக்கு ம
றாதீதா,

தேவிகாலோததர வுரைபாடம். ௮௧

நிழதன — அழிவறறவா,
காணப்பட்டான — ஞானகதண்ணிலை
னலி இந்நிரியங்கனிலை காணப்பட்டா,
நெஞ்சில நிறபான — முதலான மாசுகளி
ன் நெஞ்சத்தே நிறபா,
பொன்னு பிறப்பு இலி — பிறப்பு இறப்பு
இல்லா,
முதல ஆம ஆழிவின்ன — இந்நானம் சொ
ல்லப்பட்ட முறைமைகளை யுடைய ஞான
சொருபா,
நிட்களன் — கலாசகிதா,
பழையோன் — அநாதியே உள்ளவா,
பொருள்கள இல்லோன் — நிராலம்பசொ
ருபா,
என்னுந்நினைந்து அழிககடியும் பிரமம் என
நோக்குதலே இயலபவதுகும — இவ்வாறே
நினைந் திடைவிடாமல் அழிககடி பிரமம்
சுருபமே நாமென்று காண்பதே இயலபவ
என்று. (௪௭)

கொச்சகக்ஷிபபா.

இப்படியே பிவிததுச சலியாதான் யா
வனவன், அப்பிரம மா, கலா லமுதமா முத
கியாய, செப்பரிய வீடுபெறத தெரிந்து

௮௨ தேவிகாலோததர வுரைபாடம்.

கந்தத ஞானம், திபபொழுதா சாரந்த,
சரியமபுகினறே னிதுகேடபாய்.

(இ-ள.) அழ்ந்தம ஆம் அழகியா—அழ
கியையுடைய ஆ ஆத சொஷ்டியே,

இப்படியே பாவித்துச் சரியாதான் யா
வன் அவன் அப்பிமம் ஆதலால்—முன்
சொன்னபடியே அந்நுவித பாவனை பண
ணிகொண்டு பண்பு பாவகுதிதமா யிருப
பவன் யாவன், அவன் பிமசொஷ்டம் ஆ
கையிலுலே,

செப்ப அரிய வீடு பெற்ற தெரிந்து உண
ந்த ஞானமாது — சொல்லுதற் கரிதாகிய
பாமசிவ சாரச்சியத்தை அடைவதற்கு வி
சாரித்துச் சொல்லப்பட ஞானம் இது
வரம்,

இப்பொழுது ஆசாரம் இயம்புகின்றேன்
இது கேட்பாய்—உத்தேசககிரமத்தில் இங்
கனஞ் சொல்லிய ஞானத்துக்கு உசித்மாயி
ருக்கிற ஆசாரத்தைச் சொல்லுகிறோம் கே
ட்பாயாக எ-று. நான்-அசை. (சுஅ)

சசகிதாந்த சிவமேயாயிருக்குஞ் சிவன்
முத்தனுகு விடப்படுவதா யிருக்கிற கிரி
யைகளை அருளிச்செய்கின்றார்:—

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௮௩

சுவிருத்தர.

இந்த முத்தி யடைவதற் கேந்திழாய்
அந்த ஞான மலாதொரு ஞானமும்
சினதை செயசிவ பூசையு மோமமும்
ஆந்த மிலசா தனமநகி வேண்டாவால்.

(இ-ள.) ஏனது இழாய் இந்த முத்தி அ
டைவதற்கு—சிறந்த ஆபரணத்தை உடை
யாளே, இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட முத்தி
யை அடைவதற்கு,

அந்த ஞானம் அலாது ஒரு ஞானமும்—
முன்சொன்ன ஞானமே அல்லாமல் வே
றே ஒரு பாசபசு ஞானங்களும்,

சினதைசெய சிவ பூசையும் ஒமமும்—சிந
திப்பதாகிய சிவராசசனையும் நித்தியாக் கினி
காரியமும்,

அந்தம் இல் சாதனம் அங்கி வேண்டா—
மோட்சத்தைச் சந்திப்பதாகிய பல சாதன
ங்களும், சோதிடடோமம் ஆகியாகியாகங்
களும், வேண்டுவதில்லை எ-று. ஆல-அசை.

இப்படிப்பட்ட சீவன்முத்தனுக்கு நித்தி
யநியமங்கள் முதலான அதுடானங்களும்
வேண்டுவதில்லையென்று அருளிச்செய்கின்
றார்:—

அச் தேவிகர்லோததர வரபாடம்,

நியமங் கேத்திரம் பீடநீ யாததினா, செய
யமுன சொன்ன விச சேவை விருந தோம்
பல, பயனின் மூமபிகா பூசையுஞ் சீலமு
ம, இவையின முமுததி யெயது மிவர்கட்
சே.

(இ-ள.) நியமம்—சௌசவிதி முதலான
நித்திய நியமங்களும்,

கேத்திரம்—பூசணிய கேத்திர வாச
மம்,

பீடம்—காஞ்சி முதலான ஆதிபீட
வைகளும்,

நீ யாததினா—கங்கை முதலான தீர்த்த
யாததினாகளும்,

செயமுன சொன்ன இசசேவை—செய
வதாகச் சைவாகமங்கள் முன்பு சொல்லிய
சேவைகளும்,

விருநது ஓம்பல—விருந்தினரை உபசரி
த்தலும்,

பயன இன்று ஆம் பிதிர பூசையும்—தம
சுருப பயனற்ற பிதிரகளைப் பூசித்தலும்,

சீலமும—நல்லொழுக்கமும,

முததி எய்தும் இவர்கட்கு இவை இன்
து ஆம்—ஏவன் முத்தர்களுக்கு இங்ஙனஞ்

தேவிகாலோததர வுணாபாடம். அரு

சொல்லப்பட்ட இவைகளெல்லாழம வே
ணடுவதிலையாம ஏ-அ. ஏ-அததசை.(ரு)

அட்டமி முதலான விரதங்களும, மற்ற
ஒழுககமும், சீவன்முததனுக்கு வேணடுவ
திலையெனது அருளிச்செய்கினார்:—

தன்மமு மதன்மமுந தன்னைச சாரநிலா
என்னிலட டமிமுதல விரதமென் செய
மன்னிய வுலகினி லென முடிபு மறறு
கன்மமும் விடுதலே கருமங் காணடுவே.

(அ-ள.) தன்னைததன்மமும் அதன்மமும்
சாரநிலா என்னில அட்டமிமுதல விரதம்
என்செய—சீவன்முததனைப புண்ணியபா
ங்கள பொருந்தா; ஆகையினாலே, அட்டமி,
சதுரததசி, சோமவாரம், கேதார விரதம்,
தவம், பரலோகம் அடையவேண்டும் என்
னும் புத்தி, தானம், பூசைகள், சித்தாந்த
சிரவணம், இவை முதலியவிரதங்களும் யா
துபயுணைத்தர, [வேணடுவதிலை என்றபடி]

காண்கில மன்னிய உலகினில ஒழுககமு
ம் மற்று உள கன்மமும் விடுதலே கருமம்
—ஆலோசிகருமிடத்து அச்சீவன்முததன்
நிலைபெற்ற உலக ஒழுககங்களையும் மற்றுமு
ள்ளன்னாகிய கன்மங்களையும் விடுதலே கா
ரியம் ஏ-அ. (ருச)

அக் தேவிக் லோததர வுரைபாட்டம்.

சமயநாசாரங்களும, சங்கறப விகறபங்களு
ம், குலாசாரங்களும, சீவன் முததனுக்கு
வேண்டாவென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

சமையா சார சங்கறப விகறபமும
அமையா தாங்குல வாசார மானதும
இமையா தாரும விடாதவில வாழ்க்கையும்
அமையா தோளாய விடுதலா சாரமே.

(இ-ள்.) அமையார் தேர்ளாய்—முங்கில
போலும தோளகையுடையாய்,

சமயா சாரம்—சமய நீட்சைக்குடிபிறகு
அருடடிகும சமயாசாரங்களும,

சங்கறப விகறபமும—இசசா ஷாஸ்திரபமா
யிருக்கிற மனசங்கறபங்களும, பூர்வாவஸ்
தா சாதித்ததன்மாத்ரி ஞானங்களும,

அமையாது ஆம் குல ஆசாரம் ஆன அம
—அமைவுபெறுத குலாசாரங்களும,

இமையா தாரும விடாத இல வாழ்க்கை
மும—இமையா நாட்டத்தையுடைய தேவ
ர்களும் விடாத இலவாழ்க்கையும்,

விடுதல் ஆசாரம்—இயங்குஞ் சொல்லப்
பட்ட இவைகள் எல்லாம் விடுதல் ஞான
சாரம் எ-று. ஏ-அசை. (ருஉ)

வேலிதாலோத்தா வுசைபாட, ம. அள்

அளவற்ற இன்பமாகிய சாயுச்சியத்தை
நீருமபினவன சித்திகளையும், சாவபதாரத்
தங்கலையும், விடககடவனென்று அருளிச்
செய்கின்றா:—

சொச்சகககலிபா.

பல்வகைய சித்திகளும் பாதாளத்திற் செ
லவும், சொல்லரிய பொருண் முழுதுஞ்
சோராமற் பெற றிடினும. ஸ்ரீலலிலா வின-
பமா முத்திபெற வெண்ணு மவன், அல்ல
றருஞ் சிறறிப மடையவன். வொழிவான்.

(இ-ள்.) பலவகைய சித்திகளும்—பலவ
கைபபட்ட சித்திகளும்,

பாதாளத்தில் செலவும் — சத்த பாதா
ளங்களிற் செல்லுகையும்,

சொல்ல அரிய பொருள்முழுதும் சோரா
மல் பெறறிடினும—சொல்லுதற் கரிய இரு
வகை மாயையின்கடடோன்றிய இருதாற்
ருபித்து நாலு புவனங்களிலே உள்ள சாவ
பதார்த்தங்களையும் குறைவறப் பெறருனே
ஆயினும்,

எல்லே இலர இன்பம் ஆம் முத்திபெற எ
ண்ணுமவன் — முதல நடு இறுதி இல்லாத
தாய், பரமநந்த சொருபமா யிருக்கிற சி

அது தேவிகரலோத்தர வுரைபாடம்.

வாநநிய சாடசாதகாரத்தைப் பெறவிரும
பய சீவன் முததன்,

அல்லல் தரும சிற நிற்பம் அடைய அ
வா ஒழிவான—துன்பத்தைத் தரும சிறநி
னப் முழுவதையும் பறந்துதல செய்யாமல்
விடுவன் எ-று.

பலவகைய சித்திகளும் என்றது. அட்டா
ங்கயோக அடிக் கருவியுடைய வரும் பலவ
கைப்பட்ட சித்திகளை, அவையாவையெனின
ல, குழந்தைப் பருவ முடையான் மேல்
வைப்போல வளாததல, யவ்வன பருவ
முடையான் கிழவனாதல, கிழவவன் யவ்வ
னனாதல, நானாவித மாகிய சாதி ரூபங்க
ளாயிருத்தல, நான்கு பூதங்களால தேக
மெடுத்தல, நித்தியமாயிருக்கிற பரிமளத்
தை நீங்காமற்பண்ணுதல, சலத்தின் மேலி
ருத்தல், மண்போலிருத்தல், தண்ணீருக்கு
ள்ளே எததனை காலமாகிலு முழுக்கிடத்த
ல, சமுத்திரம் ஆறு குளமஆகிய இவற்றை
ச் சலமிலலாமற் காண்பித்தல், உள்ளங்கை
யிற சமுத்திரத்தை வாங்கல, கருமபுமுதலி
ய ரசவஸ்துகளை ரசமிலலாமற்பண்ணுதல்,
பேய்க்கரும்புமுதலிய ரசமில்லாதவஸ்துக்க
ளைக் கருமபுபோல ரசமுள்ளதாகப் பண்ணு

தேவிகாலோததர வுநைபாடும். அக

தல, முன்று பூதங்களினால தேக முண்டாக
தல, கற்களிலபாயந்தாலும ஊறுபடாமலிரு
ததல, அககினியைச சுயமே உண்டாககல்,
அககினியிலே நடத்தல, அககினியி னாலே
வாதை யிலலாமற பண்ணுதல், தண்ணீரி
லே அககினியை எரியப் பண்ணுதல், அக
கினியைக கையிலேந்தல், அந்நியர் மனத
து நினைத்தது சொல்லல், பேசிக்கொண்டி
ருகையை அககினியைச் சேர்ந்த பண
னுதல், அதுவதை ரசங்களையு முண்டரியா
கச சமையதல், இரண்டு பூதங்களில தேக
மெடுத்தல், மனோ வேகமாகச செல்லுதல்,
ஆகாசரூபமா யிருத்தல், அதுநீங்கி வாயுரு
பமாதல், அதுநீங்கித தேயுருபமாதல், அது
நீங்கிச சல்லுபமாதல், அதுநீங்கிப பிருதிவி
ருபமாதல், இங்ஙன மாறிமாறிப பூதபேதங்
களைத்து, பாவத முதலான பாரங்களையெடு
த்தல், அனுப்பரிமாணமத்திய பரிமாணமக
றபரிமாணம பரமமகறபரிமாணமாதல், வாயு
வைவக் கையாற பற்றுதல், ஒரு விரலாலே
பூமியைககுத்தி நடுங்கப் பண்ணுதல், ஒரு
பூதமையிருந்து பயமுறுத்தல், நிழலைக்கீறித்
துண்டித்தல், கண்ணுக்குத தோன்றாமற் ச
குத்தல், ஆகாயத்தில் நடத்தல், ஏககா

கூடு தேவிகுலோததர வுரைபாடம்.

லந்தி லுளவிறந்த வனிதையருடனே சையோகம் பண்ணுதல, மலைகளைககடத்தல், மலைகளை நடுங்கப்பண்ணுதல, ஆகாசத்தை யளாவல, மலைகளை வளரச்செய்தல, சரீரில் லாமலிருத்தல், எவ்வெவ் வருவங்களை எவ்வெவ்விடயங்கள் வேண்டுமோ வேண்டியபடியே உண்டாக்கல், சகலத்தையும் தோன்றாமல் மறைத்தல, சகல ரகசியங்களையும் அறிதல், இராசத் தன்மை - சாதவிகங்களில் எந்தக் குணங்களை யாவன்குண்டாக்க வேண்டுமோ அவ்வாறே உண்டாக்கல், இசுரீரிய நிககிரகம் பண்ணுதல், சமுசாரியாய் ஆனேகம் பிள்ளைகளோடும் ஸ்திரீகளோடும் இருத்தல, வெட்டு அடி கட்டு இவை தன்கிலலாமற் பண்ணுதல், மரித்தவனை யெழுந்து வாரத்தை சொலல் பண்ணல், பின்பும தேகத்தோடே கூடிச் சமுசாரியநயிருக்கச்செய்தல், கண்டகதப் பிராணாயாமிருககிறவனைப் பிழைப்பித்தல, தேகத்தை உண்டாக்கல், இரட்சித்தல, சங்கரித்தல், இஷ்டமா யிருககிற எந்த அதிகாரம் பண்ணவேண்டுமோ அந்த அதிகாரத்தைப் பண்ணுதல், எந்தலோகத்தை உண்டாக்கவேண்டுமோ அந்த லோகத்தை உண்டாக்கல், ஒரிடத்தும் இல்லாதலோகத்தை உண்டாக்க

தேவிகாலோததர லுனாபாடம். ௧௬

௧௭ எல்லா நனம்களையும் உண்டாக்ரல்,
எல்லாத் திமைகளையும் உண்டாககல முதலி
யனவாம, இங்ஙனஞ் சொல்லிய சித்திகளெ
லலாம் பிருதிவி தத்துவநிலிருக்கிற பு
னங்களி லுள்ளாகஞ்ஞம அட்டமாசித்தி
யின்பேதமாம், பிருதிவி அபபுத தேயு வாயு
ஆகாசம மனம புத்தி ஆங்காரமென்று சொ
ல்லப்பட்ட எட்டுத் தத்துவங்களிலு மொ
வ்வொன்றுக ள்கூடச் சித்தியாக எட்டுத்
தத்துவங்களிலும் அறுபத்து நான்கு சித்தி
களுண்டு, இவ் வறுபுத்துநான்கு சித்திகளை
யும் இவை முதலிய அளவிறந்த சித்திகளையு
ம சிவன்முத்தர் வேண்டார. (நீங்)

விபுவாய்ச சித்தருபமா யிருக்கிற சிவசா
புச்சிய மோட்சம அட்டமாசித்தி முதலிய
சகல சித்திகளினாலும் பதப் பேறுகளினாலு
ம் உண்டாகாதென்று அருளிச் செய்கின்
றார்.—

அட்டமா சித்திமுத லனைத்துள்ள பேறு
களும், கட்டமாங் கதிகடரும பரகதிகா ண
க்கொடா, மட்டுலா மாலையாய் வியாபகமா
யறிவுராகிக், கிட்டலா காமுத்தி மற்றிவற்றா
கி கிடையாதே.

கூஉ தேவிகாலோததர ஷபாபாட்ம,

(இ-ள்) மட்டு உலா'மாலையாய் — தேவ
பொருந்திய மலர்மாலையை உடையாய்

அட்டமா சித்தி முதல அனைத்து உள்ள
பேறுகளும்கட்டம ஆம கதினா தரும பரக்
தி காணக கொடா—அட்டமாசித்தி முதலா
ன சித்திகளும், சொக்காதி பதப்பேறுகளு
ம, சன்னமரணத்துக்கு ஏதுவாயிடுககங்க
னைக கொடுப்பதாகும், இவை பரமசாயுசரி
ய மோட்சத்தைக கொடுப்பனவல்ல,

வியாபகம ஆய அறிவு ஆகிக் கிட்டல
ஆகா முத்தி இவற்றால் கிடையாது—விபு
வாய, சித நுருபமாய், கிடைத்தற்கரிதாயி
ருககிற பரமமோட்சம, இங்ஙனஞ் சொல
ல்பபட்ட சித்துகளினாலேயும் பதப்பேறுக
ளினாலேயும் கிடையாது எ-று. ஏ-மற்று-
அசை.

—(ருசி)

யாதொரு சமயங்களில் பிரததியட்சமாக
ச சித்திகளுண்டா யிருக்கினும், புண்ணிய
ஸ்தலங்களில் தெய்விகங்கள் உண்டாயிருக்
கினும், அவை பொருளல்லவென்று அறிந்
து ஞானி அவற்றில் ஆசை நீங்கவேண்டுமெ
ன்று அருளிச்செய்தின்று:—

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௬௩

அதோக்கமிக்கெழ லாகிரியலிருத்தி.

யாதொரு விடயந தன்னு லவததையை
யெய்தினாலும், காதலால யோகந தனனைக
கருதுவான பிற்தோரா தேசம், தீதிலாப பீ
டந தனனிற் சிறப்புடைத் தெனினுஞ் சித்
தத், தாதவை யடையு முறை யடையாம
லாககிக கொளவான்.

(இ-ள்.) யா ~~யாதொரு~~ விடயந தன்னு ல அ
வததையை எய்தினாலும்—ஞானக கண்ணி
~~கை~~ உடையோரா. எநதெநத் விடயநகளினு
ல பிறத்தியடைய பண்களைக் கொடுப்பதா
கிய சாவசித்தி அவததைகளை அடைந்திரு
நதாலும்,

காதலால யோகந தனனைக கருதுவான
விருப்பத்தினு ல சத்தியஞான அநநதாந்
தத் சிவயோக சிந்தனையை உடைய சிவ
ஞானி

பிரிது ஓர் தேசம் திது இலாப பீடந் தன
னில சிறப்பு உடைத்து எனினும் சித்தத்தா
தவை அடையும ஆசை அடையாமல ஆச
கிகு கொளவான்—வேறொரு புண்ணிய ஸ்த
லங்களிலும், சூறறமற்ற அநதநதத் தலங்க
ளிலிருக்கும் திவ்விய இலிங்கங்களிலும் சிற
ப்புடையதெனின், உள்ளத்தின்கண் ஆசை

கூச தேவிகா லோத்தர வுரைபாட்டம்.

உண்டாடி; உண்டாயின், விடலாமோ விட
லாகாதோ என்று சந்தேகப்படாமல், அங்
வாசையில் நின்றும் சித்தத்தைத் திருப்பிக்
கொள்ளாது. (குரு)

சீவன முதத்தனவன் சராசரமாயுள்ள
சகல சீவனநரிடந்தும் ஆகித்தஞ்செய்யாம
ல் அன்புளைப்பதே திறப்பென்று அருளிச்
செய்கின்றார்:

அளியமா குழலாய விடடை யடையவே
கருது நலலோரா, நெளிவன பறப்ப ஊர்வ
நிற்பன முதல வாகிக், களியுடை யுடாகரு
ததுன்பங் காணநிலா வாழ்ககை யானால்,
அளியினு லருளை யென்று மாக்குவ தழகி
தா மால்.

(இ-ள்.) அளி அமா குழலாய—புடப்பங்
களினாலே வண்டுகள் விருமபி மொய்க்கி
ற அளகத்தை உடையாளே,

விடடை அடையவே கருதும் நலலோரா
—மோட்சத்தையே அடைய விருமபிய நல
லோராகள,

நெளிவன பறப்ப ஊர்வ நிற்பன முதல
ஆகி—வோவையினால் உண்டாகும் கிருமி
யும் ஒருகணத்திறனோன்றி ஒருகணத்தில

தேவிகாலோத்தர வுண்பாடம். கூடு

கறிகூதம் கீடமும, விடமும பறவைமும, ஊ
ராவனமும, தாவரநகனமும முதலியனவாய்,

சுளி உடை உயிரகஞ்சு துன்பம் காண்கி
லா வாமுகை ஆனால் — சுளிப்பைபுடைய
உயிரகஞ்சு துன்பஞ்செய்யாமல் வாழ
தலே முறைமையாயின,

என்றும அளிப்பினால் அருளை ஆகருவது
அழகிது ஆம்—காளதோ ஆம் அனடிமுலே,
உயிரகவிடத்து கிருபை வைப்பதே சிறப்பா
கூதம் எ—று. ஆல்-அரை. (நுக)

சீவன முததன் சீவ இமசையின்றிச் சிவ
பெருமானைப் புகிககவேண்டின, உதிரத்தம்
லாகளை எடுத்த தருசகிகக வேண்டு மென்று
அருளிச்செய்கினார்:—

கொசுகசுகஸிப்பா.

நடுங்காம லெவவுயிரு நடுங்காமற் துரும
புனைத தும், நடுங்காது முதலெவையும பீர
சமலர் கொடியாது, விடுங்காலா அழகுது
கொந்த வினாமலாக ளவையேந்தி, அடுங்கா
லன் றனையட்ட வம்புயங்க ளரிச்சிப்பான.

(இ-ள.) எவ்வுயிரும நடுங்காமல் துரும
புனைத தும் நடுங்காமல்—சாவான்மரக
ரும அஞ்சாதபடி திரணசேதம் பத்திரசே
தம் பண்ணாமல்,

சூ.க. தேவிகா லோததர வுபாபாட்ம

"முதல" எவையும் பிடுங்காது—முதலோடு யாதொரு செடி கொடி பூண்டு முதலிய எவற்றையும் பிடுங்காமல்,

பிரச மலா கொடியாது — தேனபொருட்திய மலாகளைக் கிள்ளாமல்,

விடும காலால ஊழ்து உதிராத வினா மலாகள அனை எந்தி—விகங்காற்றால் மலாந்து உதிராது விடகதீர் மணமுள்ள மலாகளை எடுத்து,

அடும காலா றனை அடட அம்புயங்களை அஞ்சிப்பான—சாவ பிராணிகளையும் கொல்லுகின்ற நமனை நிககிரகம் பண்ணிய சிவந்த தாமரை மலாபோன்ற திருவடிகளை யஞ்சிப்பா எ-று. (ருஎ)

சீவன முததனானவன் மாறண முதலான் அடட கனமங்களுமா விடககடவனென்று அருளிச் செய்கின்றார்: --

சலிவிருத்தம்.

பிணகசந தமபனை போத்த லுயிரக கொலை இணககம் பூத பசாகவெப பேறுதல் புணாககும் வசியம் போனாவ ரன்மையல வணககந தாவரங் குத்திர மாற்றுவால்

தேவிகாலோததர வுண்பாடும். கூ.

(இ-ள்.) பிணக்கம் — வித்துவேஷணமா
கியுபகை செயவித்தலும்,

தம்மனை — பூதபிரோத பசாசுகளைத் தமம்
னஞ்செயது கட்டுதலும்,

பேர்த்தல உயிராககொலை இணக்கம்—பூத
பிரோத பசாசுகளை ஒட்டுவதாகிய உச்சாட
ணமும், கொலைத கொழிலாகிய மாரணம்
ம. செய்ய இணங்குதலும்,

பூதம் பசாசு வெப்ப ஏறறுதல — முல்
சொன்ன பூதபிரோத பசாசுகளையும், சுரமு
தீயிய வியாதிகளையும், ஆவேச மபண்ணுநி
தலும்,

புணர்க்கும்வசியம் போனாவரல — பெ
ருத்தும் வசிகரத்தினாலே வேண்டாதவா
கை வசமாகி அழைத்தலும்,

மையல—மோகனமும்,

வணக்கம் தாவரம் குத்திரம் மாறறுவ
ன்—வோமுதலான பூண்டுகளினால் குளிசட
பண்ணுதலும், இப்படிப்பட்ட அட்டகன்ட
ங்களாகிய குத்திர கன்மங்களை ஞானியால்
வுன்பண்ணுதொழிவன் எ-று. (ருஅ)

கூடி தேவிகாடேலாத்தர வுடாபாட்டம்,

வேன் முததன் சர்வ பதார்த்தங்களினும்
ஆசையின்றிச சமதிருஷ்டி பண்ணுவ னெ
ன்று அருளிசெய்தினரா:—

கொச்சக்ககலிபபா.

ஆசையினை ய்றவிடடெப பொருடரு
மொத்துச சுகதுககம், பேசியநட டார்ப
கைஞா பிடுடையோர் பிடிவலோர், மாசி
லொளி வடுருமணி காஞ்சனங்கல் லோட
பினினும், நேசமறப பாரததுணர்ந்து சம
நிலததே நிலைநிற்பான்.

(இ-ள்.) ஆசையினை அறவிட்டு எப்பொ
ருடகும் ஒத்து — சீவன்முததன் பிரவஞ்ச
ததின்கணுள்ள ஆசையைப் பற்றற விட்டு
ச சாவ பதார்த்தங்களிலுஞ் சம திருட்டிப
ண்ணி,

சுகதுககம்—சுகதுககம் வந்த விடத்தும்,

பேசிய நடடார் பகைஞர் — சொல்லப்ப
டடகடபின ரிடத்தும் பகைவரிடத்தும்,

பிடு உடையோர் பிடு இல்லோர்—பெரு
மை உடையவர்களிடத்தும் பெருமை இல்
லாதவர்களிடத்தும்,

மாசு இல ஒளிவளரும மணிகாஞ்சனம்
கல ஓட்டினினும்—குற்றமற்ற ஒளி வளரா

தேவகாலோத்தர வுணாபாடம். சூ ௩௩.

கின்ற நவரத்தினம் பொன கல் ஒலி ஆகிய
இஷழ்மினிடத்தும்,

நேசம் அறப் பார்த்தது உணர்ந்து சம
நிலத்தே நிலை நிற்பான்—விருப்பம் இல்லா
மீல பார்த்ததறிந்து சதாகாலமும் கேவலச்ச
லந் தாக்காமல் துத்தாவததையில நிற்பான்
எ-று. (நுக)

சிவஞானி ச. க. மிஷ்யங்களைப் பற்றி, பிர
வஞ்சத்திலே அநிசயமும் பயமும் இன்றி,
தேவர்களாலும் அறிய ஒண்ணாத பரமசுக
தைப் பொருந்தி இருப்பென்று அருளிச்
செய்கின்றாள்:—

கல்விவிருத் சம்.

யோகி யாகி யொழுகு மியலபினேன
போக மாற்றிப் பொருணமேற புலன்களே
வேகமாய பயமும வியப்பும போய
மாகா காணுச சுகத்தை மருவுவான்.

(இ-ள்.) யோசி ஆக ஒழுகும் இயல்பு
 னேன்—சிவயோகியாயச சஞ்சரிகும இய
 லபினை உடைய சிவஞானியானவன்,

புலன்களைப் போருண்மேல் (மாற்றி)—இ
ந்திரியங்களை விடயங்களிற் செலலாமல் தடு
த்து

௧00 தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

பேரம மாற்றி—மாயா போகத்தின்கண்
உலக இசையை நீக்கி,

வேகம ஆய உயமும் வியட்பம போய—
பரவஞ்சுத்தினகண ஆதிவேகமா யிருக்கிழ்
பயமும் கொண்டாடடமும் நீங்கி,

பரம காணாச் சுகத்தை மருவுவான்—தே
வர்களாலும் சாணப்படாத நின்மல நித்த ச
ுகத்திழ்நியமாயிய பர—சுகதை அடைவ
வன் னாறு. (௧01)

பாவ பிராணிபோலத் தாணப்போகரு
கூட இகழ்வா புழுவா ரிடத்தும் சீமபுத
நிபண னுகினை சிவஞானியே கீழ்ச்சொன்
ன ஞாநசாரம எல்லாம் உடையவீனென்று
அருளிச் செய்கின்றா:—

கொச்சக்கலிபா.

தனக்கிரிய னாமவகையே சராசராக-ள்
கைத்திணையும், நினைத்திகழ்வா புழுவா
பா லோத்திருநரு நீமையினை, மனத்து
டைய னானவன் யாமுரைத்த வாசாரம,
அனைத்துடைய னாகவறி வெறியமரு மைம்
பாலாய்.

(இ-ள.) வெறி அமரும் ஐம்பாஷாய—
வாசனைதங்கிய கூந்தலை யுடையாளே,

தேவிகாலோத்தர வுணிபாடம். 303

தனக்கு இனியன் ஆம் வசைமே—தனை
திக தானினியன யிருக்குந தன்மைபே
போல,

சரா சரங்கன அனைத்தினைபும நினைத்து
இகழ்வார புகழ்வாரபால ஒத்திருக்கும் நீ
மையினை மனத்து உடையன ஆன அவன—
சராசரமாயுள்ள சாவ பிராணிக விடத்து
ங் கிருபை உடையவனாய், தன்னை இகழ்ப
வாங்கவிடத்தும் புகழ்பவாக விடத்தும் சம
புத்தி உடையவனாய் யிருப்பவன்,

யாம் உரைத்த ஆசாரம் அனைத்து உடை
யான ஆக ஆறி - நாம் சொல்லிய ஞானசார
ங்கள் எல்லாவற்றையும் உடையவன் அவ
னை என்று அறிவாயாக எ-று. (கூசு)

ஞானியானவன தாகவாதமே முதலாய
பயனற்ற வியாபாரங்களை நீங்கி இருப்பனெ
ன்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

சலிநிலைசுதூற.

வாதுரை பயனில சொல்லும் பிறருடன்
மகிழ்ந்திருத்தல, பேதுறு பிணக்க நீங்கிப்
பெரியவ னருளினாலே, ஒதுத லோத லோ
வி யுல்கினி னன்றுதிதென், முதியி லுரைத்
தெல்லா மறவிட்டே யமர்ந்திருப்பான்.

௧0௨ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

(இ-ள்) வாது உரை—பிறரை வெல்லவேண்டும் என்று அதற்கு ஏற்றவார்த்தை டொலலுதலாகிய வுரதமும், சுவயமதஸ்தாபனமும் பரமத துஷணமும் ஆகிய செறபமும். துஷணமுஞ் சுவயமதஸ்தாபனமும் பண்ணாது, பரமததுஷணம் பண்ணும் விதண்டையும் ஆகிய தாககவசனங்களையும்,

பயன் இல் சொல்லுங் பிரயோசன மறவ வசனங்களையும்,

பிறருடன் மகிழ்ந்திருத்தல் — உலகத்தாரோடு கூடிப் பிரியமா யிருத்தலையும்;

பேதுறு பிணக்கம் — உலக வியாபாரமாகிய பிணக்குகளையும்,

நீங்கி—விட்டு,

ஒது தூல் ஒதல் ஒளி — நிரீசரசாங்கியம், ரசர சாங்கியம் வைதீகம் அவைதீகம் எனாந்மவாதம் அநேகான்மவாதம் வியாபகம் அவ்வியாபகம் என்று இங்ஙனஞ் சொல்லப்படட சாத்திரகோஷ்டிகளையும் விட்டு,

உலகினில் நன்று தீது என்று ஆதியில் உரைத்தது எல்லாம் அறவிட்டு—பிரவஞ்சகதிற சுபாஷிதம் குபாஷிதமாக, முன்சொல்

தேவிகாலோத்தர வுபாபாஹம். ௧௦௩.

ஹபபுடட வாராததைகள ளலலாமஹறநிஷி
கடு,

அருளிஞாலே பெரியவன் அமர்ந்து இரு
பபரின்—கிருபையினாலே பெரிய சிவஞானி
பானவன நிருவிகற்ப சமாதியில் அமைவா
க இருப்பான ள-று. ஏ-அசை. (௬௨)

பாகியத்தில் விடத்தக்க குணங்களைக்கூற
அநதரங்கத்தில் விடத்தக்க குணங்களை அரு
ளிச்செய்கின்றார்:—

ஹலிஹதம்.

ஆசை கோபம் பயஞ்சோக ராகமாம
மாசு மஹசியுள னோராகக மாறமுமை
பேசு தீழை பிறாககுத் தமக்கிலாத
தேசி முக்குடன தீரவார சிறந்தவா

(இ-ள.) ஆசை—சர்வ பதார்த்தங்களில்
ஹனப்பறஹம்,

கோபம்—குரோதமும்,

பயம்—அசச்சமும்,

சோகம்—துக்கமும்,

இராகம் ஆம் மாசு—பெண்ணாசையர்கிய
சூற்றமும்,

405 தேவிகாலோததர வுபாபாட்டம்.

மாட்டு உளளோரா ஆதகம் ஆற்றமுமை—
பெருமை உடையார செலவங்கண்டு பெரு
முமையும்,

பிறாககுப பேசுதிமை—பிறா மேற கோ
டசொல்லுதலும்,

தமக்கு இலாததேசு—தமக்கிலலாத கீர்த
தியை விருமபுதலும்.

இழுக்குடன தோவார்க்குதவா — இங்ங
னஞ் சொல்லப்பட்ட குற்றங்களெல்லாவற்
பற்றியும் விட்டு விடுவாகவு சிறப்பினையுடை
ய சிவஞானிகள், எ-து. (கூக.)

சிவானுபுதி விளங்காத ஞானசாதகருக
கு மாயாபோகத்தில இசை உண்டாம் எ
ன்று அருளிச்செய்தினரா:—

கொச்சக்கலிப்பா.

பொருண்முழுதும் விட்டுடமபு பொரு
கஞ்சார வறப போவார, இருளறுஞ் னப
விளங்கி பொப்பொருளு மறிவாராய், இருங்
னவி டறிவாலே யிடாபிறவென் றறிந்தாலு
ம், மருளதுறம் போகத்து மனம் வைப்பா
சாதகாதாம்.

(இ-ள்.) பொருள்முழுதும் விட்டு—புண்
லியபாவம், சுகதுக்கம், விருப்பு வெறுப்பு,

தேவிகா லோகந் வுஷாபாபம. 40ந்.

பரிதாபம், சிதோஷணம், புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி, லாப லோபம், வைராகியம் அவைராகியம், ஐசுவரியம் அனைசுவரியம், ஞானம் அஞ்ஞானம் என்று சொல்லப்பட்ட பாயா தோற்றங்களாகிய சாவோபாதியும் விடதி நிகதி,

சார்வ அம் — சனங்களோடு கூட்டரவில் லாமல் எகாந்தியாய்,

இருள் அறு ஞானம் விளங்கி — நினைவெ ன் சொச சொருபஞ்ஞானம் பிரகாசித்தது,

எப்பொருளும் அறிவா ஆய — சாவஞ்ஞராய்,

உடம்பு பொருத்தம் — எடுத்த சரித்திர லேதானே வாராநிதகும்,

போவா—ராய்சரிய மடையப் போவா (ஆயினும்.)

இருவினைவிடு அறிவாலே இடர்பிற என் று அறிந்தாலும் மருளது உலும் போகத்தது மனம் வைப்பா சாதகா—புண்ணிய பாவங் களும், அதனால் வருஞ் சுகதுக்கங்களும், மோட்ச இயல்பும், போகத்தில இச்சையும ஆகிய இவை எல்லாம் பிறவித்துன்பத்துக் கேதுவென் றறிந்தாலும், மயக்கத்தை உ

கடுக தேவிகாடேலாத்தர வுரைபாட்டம்,

கைய ஹாயாபோகத்தில் மனம் வைப்பாந்
ற்பா சிவானுபூதி விளங்காமல ஞானேபா
யத்தைச் சாதிக்ஹ சாதகா, எ-று. தாம்
அசை. (சுச)

மோட்சமே முக்கிய பலமென் றெண்ணி
அதிலே ஏகாக்ஹ சித்தராயப் பிரவிராத்தி
பண்ணுகிற மோட்ச சாதகருக்கு அணிமா
முதலாயுள்ள சித்திகளில் ஆசை உசிதமன்
று, மோட்சமே முக்கியமென்று அருஷிச
செய்குனமுா:—

கலவி புகசம்.

விட்டு மேலாம பதத்தினை மேவுவோராக
கட்டமா சித்தி வந்து றும வாராதேல
கட்ட மான கதியைக கடந்தவா
பட்டபா முத்தி தன்னையே யேய்வரால

(இ-ள்.) விட்டுமேலாம பதத்தினை மேவு
வோராகு—சர்வோ பாதிக்கையும் விட்டு நீ
ங்ஹி மேலாகிய சிவ சாயுச்சியத்தை அடை
யும் சிவஞானிகளுக்கு,

அட்டமா சித்தி வந்து உறும்—இடையி
ல, அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிரா
ரத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவ
ம்என்று சொல்லப்பட்ட அட்டமா சித்தி
முதலான சித்திகள்வரும்,

தேவிகாலோத்தர ஷ்காபாடம். 'கடுஞ்

ஷாராதேல—வ்ராதொழியும் க்யூயினும்,
கட்டம ஆனகதியைக் கடந்தவா—சன்ன
மரண, துகக ஏதுவான அனபததை வினே
கும் அட்டமாசித்தி முதலிய சகல சித்திர
னையும், சகல பதார்த்தங்களுக்கும், பொருள
லலவென்று விட்டுநீங்கிய சிவஞானிகள்,

எட்டிடாமுத்தி தன்னையே ஏய்வர் — ம
னோவாகருக காயங்கருக கெட்டாததாய்.
உன் மனநதமாய்ப் பரமாயிருக்கும் சாயு
சடியுததையே அடைவர் எ - லு. ஆல -
அலர். (கூடு)

பஞ்சபூத காரியமா யிருக்கிற சரீரத்தில
சிவனிருப்ப னென்றும், சர்வபிர வஞ்சமு
ம் சிவசொருப மெனனும், அருளிச் செய்கி
ன்றா:—

கொச்சகக+ல்பபா.

ஐவகைய பூதகா ரியமென்னு மவ்வுடம்பி
ல, மெய்வகையாளு சிவனிறகுளு சிவமுத
லா மேதினியீ, நிவ்வகைய வுலகங்க ள்னைத்
தினையு மிறையுருவென், றுயவகையா வுண
ர்ந்தானே யுமைபுணர்ந்தா னுமைகேண்.

(இ-ள்.) உமைநீ கேள்—பார்வதியே நீ
கேட்பாயாக,

க0 21 தேவிகாலைநதநா விராபாடம்.

ஐவகைய பூந காரியம் எனனும் அவ்வுட
மழில மெய்வகை ஆம சிவன நிறகும—ஆர்
சபூந காரியமாயிருக்கிற இந்தச் சரீரத்தி
லே உண்மையாகிய சிவபெருமானே இருப்
பா (ஆதலால்),

சிவம் முதல ஆம் மேதினி ராறு இவ்வகை
ய உலகங்கள் அனைத்தினையும் இறை உரு
எனது—சிவதததுவமுதல பிருதிவிதத்துவ
முடிவாயுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவங்களி
னுமுள்ள இருதூறநிருபத்துநாலு புவனங்
களையுஞ் சிவசொருபமே எனது,

உயாவகை ஆ உணர்ந்தானே என்ம உணர்
நதான்—பிழைக்கும் பொருட்டாக இவ
வாதே சாவமும நமமுடைய சொருபமாக
யாவனெருவன அறிந்தான், அவ்வே நம்
மையறிந்தவன எ-து.

இருதூற நிருபத்துநாலு புவனமும் சிவ
சொருபம் என்றது சிவதததுவமுதல் பி
ருதிவி தத்துவமுடிவாயுள்ள முப்பத்தாறு
தத்துவங்களுக்கும் சற்றும் சேஷியாம
ல உளளும் புறமபும் பரமசிவ அதிடடான
மே ஆதலின், இதற்கு (உ-ம்.) சிவதருமோ
நதரம். “சிவனறனக கவனியநதன் செகம்
தி தூலதேகம், அவனுடற் தூலமாறு (ஒரு

தேவிகாலோத்தர வுடாபாடம். ௧0௧

விவாககஞ் சுகம், பவனதனக சூயிரகீகு
புபாற பராபரை பரமஞ்சுகம்” என்பதனை
கண்டு கொள்க. (சூசூ)

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மோட்ச சாரங்க
கஞ்சிய சுவனமுததன உலகத்தாரால உபச
ரிக்கப்படுவது—சுபபிரயோசனத்தைச் சா
திப்பதற்கு அன்றென்று, இரண்டு திருவிரு
த்தத்தால் அருளிச் செய்கின்றார்:—

இவ்வகைய ஞானிதனக திருநிலதேவார
கந்த புடபம், செயவகைய பலந்தாபம் புன
லாண்ட விளகமுது, செயவகைய மனவா
சீகுக் காயத்தால் பூசைசெய்தால், அவ்வ
கைய ஷடமபுடனே வேண்டுமுததி யடை
வரால்.

(இ-ள்.) இவ்வகைய ஞானி தனக்கு—இ
திப்படிப்பட்ட சிவாகந்திய சாட்சாதகாரமா
யிருக்கிற சிவஞானிக்கு,

இருநிலதேவார — பெரிய பூமியனிகண்
உள்ளார்,

புனல ஆடை விளக்கு கந்த புடபம் மெ
யவகைய பலம் அமுது தூபம் மனம் வாச
கக் காயத்தால் செயவகைய பூசைசெய்தா
—ஸநானம் பண்ணுவித்து, பரிவட்டம்

தக0 தேவிகாலேரத்தர வுரைபாடம்.

சாத்தி, தந்திதியில் திருவிளக்கிட்டு, திரு
மேற் பூசக கந்தங்களும் திருமாலையும் சூ-
ததி, உண்மையின் பாறப்பட்ட முப்பழங்களு-
டனே திருவமுது படைத்து, தூபதிபாடி ப-
ணிமாறி மனோவாகுக காயங்களாற் செ-
ய்யும் வகையினதாகிய சோடசோபசாரத்
தோடு பூசை பண்ணினால்,

அவ்வகைய உடம்புடனே வேண்டு முத-
தி அடைவா — இங்ஙனஞ் செயதவா அந-
தச சரீரத்தே" நானே எந்த முததியை
விருமாடினாக. அந்த முததியை உடைய-
பாடுள எ-அ. ஆல்-அசை. (கூஎ)

சுவிஸ்ருத்தம்.

சொன்ன ஞானி தனைத்துதி செயதவா
முன்னஞ் செய்யற முறையு மடைகுவா
இன்னல சொன்னவ ரெய்துவர் வன்ப
அன்ன பவ ரசைவின் ஞானஞ்சோவா.

(இ-ள்.) சொன்ன ஞானிதனை துதிபெ-
யதவா முன்னம செய் அறம முறையும அ-
டைவாகள—இங்ஙனஞ் சொல்லப் பட்ட
சிவஞானியை யாவ ரொருவா துதிசெய்த
னா அவா சிவஞான மடைதற் கேற்ற முன்-
னார்ச் செய்த புண்ணிய பலன முறையும அ-
டைவர்,

தேவிகாலோத்தர வலொபாடம். கீகத

இன்னல சொன்னவா வனபவம எய்து
 துன்பமுண்டாக நிகதனை பண்ணினவ
 ள்கள அநிபாதகததுக கேசுவாகிய பிறப்பி
 னை அடைவா,

அன்னம் ரபவா அசைவில ஞானம சோ
 வாரா—திருவமுது செய்விப்பவாகள அசை
 வற்ற சிவஞானத்தைப் பெறுவார்கள எ-று.

யார்வகியார் ஞான சாஸ்திர களைச சங்கிரகி
 துதகேட்டருள சிவனென நன்றாகத
 நனம்பற்ற, அந்நாற் சர்வதாஷ மடை
 கஞம உமாதேவியாரை நோக்கி, சூர
 னைதச சொலையி இந்த நூலின் மு
 ளிச செய்கினரா:—

ராச்சககலிப்பா.

அன்னம் ஞான சாஸ்திர களைச சங்கிரகி
 லாம், எனது ஞானத்தை யிட
 ம்பினிதால, மிலை ஞான யாமின்
 யுனக்கு மீண்டிதனை, செ
 ஷததகு வ தனைத்தினையுரு

(இ-ள்.) மின் ஆரும் துண் இடை
 மின்போலும் துண்ணிய இடையினை
 யுடனே,

கதக தேவிகா லோகததர

முன்னுன் ஞானமுடன் ஆசார முடிபு
ல்லாம என்னுலே இக்கால ஞானத்தை இ
யம்பினது—முதநிச சொல்லப்பட்ட ஞான
மும், ஞானாசாரத்தினுடைய முடிவும் ஆகி
ய பரிபாககாலத்திலே உண்டாகும் ஞானம்
கமமாலே சொல்லப்பட்டது, அன்றியும்,

சொலத்தருவது அனைத்தினையும் சொன்
னோம்மீண்டு இனி உனக்கு இதனைச் சொ
னாலு என—சொல்லத்தக்க எல்லாவற்றையு
முத சொன்னோம். ஆதலால், மீண்டும் இனி
உனக்கு இதனை சொல்லப்படுகின் சொல்லத்த
க்கதுயாது, (ஒன்றும் இல்லை என்றபடி)
எ-று. ஆல-அவை. (கூகூ)

தேவிகா லோகததர விண்பாட்டம்

முநநிநம்.

மெய்கண்டதேவன் திருவடி வர்புக.
